

חודש כסלו
עלון מספר 3 (6)

יו"ל ע"י מערכת
'נחל"ה פור-אבר'
גן ישראל נחלת הר חב"ד

נחל"ה FOREVER

שבת

סודות נדירים מפנקו של
המג"ד שולם וולשאנסקי
חשיפה שאסור
לפספס!

עמוד 24

עומדים בנסיון

כי זה
הנסיון
האחרון.

המגזין החודשי - גן ישראל נחלת הר חב"ד
נא לשמור על קדושת הגיליון

בפתח העלון

המפקד מנחם מענדל דניאל

לחיים לחיים חיילים!

נמצאים אנו בחודש מאוד מיוחד, חודש כסלו. בחודש כסלו קרו שני דברים משמעותיים במיוחד - י"ט כסלו יום יציאת כ"ק אדמו"ר הזקן ממאסר, וחנוכה יום ניצחון המכבים על היוונים.

כשנסתכל רגע, נשים לב שלשניהם ישנו תוכן זהה, והם קשורים לגאולה בקשר ישיר: לפרוץ החוצה. בנוגע לי"ט כסלו מסופר כיצד באו הבעש"ט והמגיד לבקר את אדמו"ר הזקן ואמרו לו שביטול הקטרוג יהיה דווקא כאשר "יפוצו מעיינותיך חוצה" יותר מקודם, ובזכות זה יוכל המשיח להתגלות בעולם. ואכן י"ט כסלו הוא 'ראש השנה' של חסידות, כי משם הכל התרחב והתפרץ הרבה יותר מקודם. וגם בחנוכה הרבי מסביר שצריך להדליק את הנר דווקא מבחוץ כדי שכל העולם יראה את האור, ובעיקר את אור הגאולה.

חיילים! אסור לנו להסתפק במה שיש לנו בעצמנו, ובמה שאנחנו יודעים. אלא צריכים לקחת את הכוחות שנתנו לנו ולפרוץ עימם החוצה, לעולם, בקול רעש גדול, שכל העולם יידע מיהו הרבי ומהם הוראותיו הקדושות, ובפרט את נבואתו העיקרית- הנה זה משיח בא! רק כך ניתן לנצח את החושך, ולפעול את ההתגלות וביאת משיח נאו ממש!

חיילים, תתוודעו! המפקד אנרי דניאל.

"בנוגע לכל יחיד מישראל - שבנכחו של כל יהודי אחד ויחיד, אפילו ילד קטן (שעדיין לא נתמלא כחו כאדם מבוגר, ובודאי לא כגיבור חייל) לעשות פעולה שתאיר בכל העולם! כפי שראינו זה עתה שיהודי אחד, מבוגר או ילד קטן, מדליק נר (שלפני"ז לא היה דולק), וברגע כמימרא רואים את אור הנר בכל העולם כולו."

(משיחת ה'סאטעלייט'
לחילי צ"ה. חנוכה תשנ"ב)

עריכה: א. פנסון

כתב ראשי: דניאל איש חמודות

עיצוב ועימוד: חסדי מלאך

מעצב משנה: שלום ירושלמי

כתבים: יהוסף מעלות, שילוח אבן זהב, לוי

קרנא, ורדי קשח, פולע שמחה, מכריע די

וועלט, יודי פלפל, אור אריבער.

ניהול מערכת: נזיר טיימאאוט.

מייל המערכת: NACHLEFOREVER@gmail.com

נפתח בדימועות

לחיים לחיים! אהבה ריקה דעם
רבינו חיילים!

הרבי, כך מתנהגים ילדים שהרבי מגייס אותם לצבאות השם.

שהרי בטח כל חייל יכול לעשות לעצמו חשבון פשוט - אם חייל בצבא אמריקה, שהגנרל שלו וגם הרמטכ"ל הם גויים, הם יודעים שהם נמצאים בצבא עם כללים, יש להם מטרה שנצבת מול עיניהם. וכשהמפקד הפשוט אומר להם פקודה, הם מבצעים אותה ללא שהות. (וכמו שהרבי אומר שחייל בצבא כאשר אין לו מצב רוח והוא מאד עצוב/עצבני/כועס אין זה משנה למילוי הפקודה. ואין הוא מתחשב ברצונו).

כל שכן אנחנו, חיילים חסידיים שהרמטכ"ל שלנו הוא הרבי נשיא הדור, האבא של כולם, מורה לנו פקודה ומציב לנו מטרה - הבאת הגאולה האמיתית והשלימה, שזוהי תכלית כל חייו וגם תכלית בריאת כל העולמות - שתהיה דירה להקב"ה. בטח שנתנהג בהתאם!

אז לחיים לחיים חיילים, אני מקווה (ובעצם אני בטוח) שאתם ממשיכים להתנהג כמו בקעמפ ועוד רק משתפרים ועולים במעלות הנפלאות שלכם מיום ליום ומרגע לרגע כיאה לחיילים בצ"ה, שיוודעים שבמעשה אחד קטן אפשר להכריע את הכף!

(אגב בטח שמעתם על הוראת הרבי לארגן כינוסי הקהל בכל מקום ומקום..)

מתגעגע ומחכה לטלפון מכם, המפקד יוסף שמואל אוריאן (אח של שלום):

כמה כיף זה לחזור קצת לאווירה הכל כך חסידית של הקעמפ, להיזכר בחוויות שעברנו (שרדנו) יחד! אם זה התפילות שתמיד היו בחיות גם כשלא היו מחלקים הויפצ'קים! הלימודים המרתקים שלא יכולנו להפסיק גם כשהפעילות הסוחפת של מנהלי הפעילות שלום ומיכאל.. המחשבות לא מפסיקות לרוץ, והגעגועים מתגברים כמעין!

אחד הרגעים המיוחדים שצפים לי בראש, זה תחילת היום השני - לאחר שכל הסיירות כבר יודעות את שמותיהם (**קער א וועלט** - הסיירת המנצחת לדוגמא..), ואחר היכרות עם המפקדים המסורים. מתחילים את הסדר יום המלא הראשון של הדיי קעמפ העולמי הגדול ביותר, נחלקעמפ. את האמת שקצת חששתי, זו לי הפעם הראשונה שאני משמש כמפקד בקעמפ, לא ידעתי איך החיילים יתנהגו, ישתוללו (כמו שאני הייתי בתור ילד) או שיתנהגו כמו חיילים של הרבי, שלא מתפעלים מהיצר הרע וממושמצים ומרבים במשמעת וקבלת עול. כמה שמחתי לראות שכל החיילים התנהגו כמו האפשרות השנייה, כשאומרים להם לרוץ - רצים, ללמוד - לומדים, להתפלל - מתפללים. כמה שמחתי!

את האמת של כל כך התפלאתי, כיון שכך באמת צריכים להתנהג חיילים של

Remember

מי הגה את רעיון שלושת הגדודים? מי בחר את המג"דים של כל גדוד? על כך ועוד - בכתבה שלפניכם...

מגיש: לוי קרנא

יכל להתאפק. לשם כך הוא קרא למפקד המשמר, פנז', שיעזור לו במצבו העגום. ג'וני עדיין קפוא על מקומו אך שפתיו הולכות ונפתחות.... החיוכו הקטנטן הנראה על שפתיו הולך ומתרחב ונראה שהולך לפרוץ בצחוק מגלגל בעוד מספר רגעים. בינתיים, מחפש פנז' דרך בה יוכל לעצור את צחוקו של ג'וני. הרי בסופו של דבר, חייל שצוחק בעת השמירה על

לונדון, בירת אנגליה | מנחם אב ה'תש"ס | ארמון המלכה:

"פנז'!!!!" נשמעה קריאה ערוכה ודחופה. "מה?????" נשמעה התשובה מצדו השני של הרחבה. "בוא! בוא! דחוף דחוף!!!" החזיר ג'וני. פנז' מכיר היטב את ג'וני כבר כמה שנים טובות, עוד מכיתה ג' הם שיחקו ביחד לילה ויום, רבו ביחד, השתובבו ביחד. אבל עדיין, ג'וני, עם כל הכבוד, אוהב להגזים. לעשות מכל נמלה פיל. זה הסיבה שפנז' לא כל כך מתרגש מהקריאה החוזרת ונשנית וממשיך בעיסוקיו.

אך מסתבר, שג'וני בשלו. הצעקות רק הולכים וגוברים: "פנז' אתה חייב לבוא! אתה לא יודע מה יש פה!". "עכשיו זה כבר נשמע מסקרן", חושב פנז' לעצמו. "כן.. במה העניין?" שואל ג'וני.

למי שלא יודע, ארמון המלוכה האנגלי הוא מן המקומות הקשוחים ביותר. מסביב לכל הבניין עומדים עשרות חיילים בדום מוחלט, לא זזים, לא מדברים ובטח שלא צוחקים. ג'וני שלנו הוא גם חלק מחיילי המשמר, לא היה לו פשוט כלל להיכנס לשם. לחיילי המשמר נכנסים רק חיילים ששולטים בעצמם. חיילים שמסוגלים לעמוד במצבים הכי קשים. גם אימונים קשים ומפרכים עוברים חיילי המשמר, ביניהם תרגיל שבו מדגדגים המפקדים את החיילים ואסור להם לצחוק או להשמיע קול כלל...

אך יחד עם כל האומץ והגבורה ג'וני לא

הוויפצאך... ריקודים מערכונים זה
הוויפצאך... בנח'ה השנה כולנו
הוויפצאך... "...."

ג'וני ופנז' מסתובבים ביחד אל מקור הקול
ומגלים את מנהלי הפעילות שלום ומיכאל
רוקדים את סיסמת הקעמפ של השנה -
הוויפצאך. בשלב זה לא רק שג'וני נשפך
על הרצפה... אלא, הצחוק הסוחף החלק
להדביק גם כן את פנז' שמצא את עצמו
צוחק מבלי יכולת להפסיק...

לאט לאט מתאספים עוד ועוד חיילים
וההמולה בשיאה. עד שאחד החיילים מעז
לשאול: "יקירי, אולי מישהו יכול להסביר
מה כל כך מצחיק כאן?..". לאחר כ-10
דקות, כשנרגע מעט מהצחוק, הסביר
ג'וני: עמדתי פה וחשבתי לעצמי, מי יהיה
המג"ד של החטיבה הצעירה. הרי המג"ד
אנקווה אחרי הקעמפ הקודם אמר שהוא
לא מוכן עוד פעם לחזור לתפקיד הקשה
הזה... חשבתי וחשבתי ולא מצאתי רעיון.
ואז אמרתי לעצמי: אולי נשים את המג"ד
אנקווה על הצעירים ורק פשוט נקרא לזה
בשם אחר: גדוד נח"ת. זה נשמע יותר טוב,
יותר גדולים, אבל בכל התפילות והטיולים
הוא יהיה עם הצעירים..."

גיחוך נשמע פה, גיחוך נשמע שם. אך
עדיין לא הבינו הנוכחים לפשר הצחוק
האדיר. "נו... אבל מה מצחיק בזה? שאל
בעצבים אחד מהבכירים.

"אההה... זה... סתם... פשוט נזכרתי
בתרנגולת שהחביאו המנהלי פעילות
בתוך אחד הארגזים במכירה הפומבית...
"טוב..." סיכם מפקד המשמר, על הצחוק
הזה נוותר לך, אבל על חשיפה כל כך
סודית על זה עוד תשלם. ואכן ג'וני שלנו
הואלץ להיות בעצמו המג"ד של גדוד

ארמון המלוכה - נכנס שנה לכלא ומאבד
את דרגתו הרמה. פנז' מנסה להרגיע את
עמיתו, אבל נראה שהצחוק הוא בלתי
נמנע....

10, 9, 8, 7..... סופר פנז' לעצמו ביודעו
שבשניות הקרובות זה הולך לקרות... גם
ג'וני מרגיש שאינו שולט בעצמו ומחכה
לגורלו המר בעוד מספר שניות כשיפרוץ
בצחוק האדיר.

לפתע נשמע קול מוכר ובלתי צפוי:

"הוויפצאך... משרד הפעילות שלנו

כל החסידים מסביב החלו לנגן ניגון מעורר ברגע ששניאור סיים את דבריו, ואז את קול השירה האדירה קטע קול שנשמע משמיים- 'שניאור, שניאור.' שניאור מיד נעמד וסגר את כפתורי חליפתו (מסוג דאבל, כמו של הרבי לפני הנשיאות) בהדרת כבוד. והקול המשיך- 'משמים ראו את מסירותך לקיום הוראות הרבי, ובפרט בענייני התוועדות. והנה אף הצהרת במעמד רבים, על כך שגם כאשר יהיו לך יותר ממאה חיילים תחת פיקודך, לא תסור מן התורה הזאת ותמשיך להתוועד. ובכן, משמים הוחלט שבאחד השנים תתמנה כמג"ד, ולא על צעירים, אלא על בוגרים, ונראה האם אכן תעמוד בדבריך..'

הבת קול סיימה את דבריה ושניאור הנבוך, מיד קימץ את עיניו, לקח את ה'לחיים' בידו וזעק- 'תמיד תמיד אתמסר!'

ואכן, כדברי הבת קול קם והיה ושניאור התמנה למג"ד של גדוד הבוגרים בקעמפ הגדול בעולם- נחל'קעמפ. ולהפתעתם הרבה של כל חבריו, גם שם המשיך הוא והתעקש, והמשיך להתוועד, ואף סחף עמו את כל הגדוד להתוועדויות רבות, שנמשכות עד עצם היום הזה.

קש"ר - הלא הוא בשמו העברי: המג"ד שולם ווילשאנסקי....

וכך קמו להם והיו שלושה גדודים, רק בכדי שהמג"ד אנקווה עדיין ישאר על הצעירים. אך כאן הסיפור לא נגמר, מה יהיה עם הגדוד הבוגר- גדוד לק"ח?.

<<<

קראון הייטס, שכונת המלך | כסלו התשנ"ח | מרתפי 770:

'חסידים! לא ננוח ולא נשקוח, נתוועד יומם ולילה עד שנפעל את התגלותו המושלמת של הרבי! גם כשנהיה עייפים ורעבים, ואפילו אם יהיה לנו אחריות של משמעת על 100 חיילים ויתר, לא נפסיק להתוועד. כי רק בכוח ההתוועדות נפעל על עצמנו להתמסר עד הסוף ולהכריע את העולם לגאולה!'

היה זה קולו של שניאור הלל, שכבר שכב על ספסל, עייף ויגע, אך לא וויתר והמשיך להתוועד, כיוון שיש הוראה של הרבי להתוועד בכל יום ויום מימי חודש כסלו. ובאמת שניאור לא ישן במשך שבועות ארוכים, והיה כולו ממוטט, אך לא וויתר על 'חסידשע פארבריינגען!'

היום! לפני..

חודש כסלו

196
שנה

י' כסלו

יום הגאולה של אדמו"ר
האמצעי ממאסרו.

הידעת?

אפילו בזמן המאסר, אדמו"ר האמצעי היה לבוש בלבושים הדורים, ולא רק שהשר לא התעבן מכך, אלא אף כיבדו מאד. הרבי הרי"ץ כותב על יום זה שזהו 'יום הולדתו של חסיד'

249
שנה

ט' כסלו

יום הולדתו והסתלקותו של
כ"ק האדמו"ר האמצעי

הידעת?

אדמו"ר האמצעי נולד בברכת המגיד ממעזריטש שגם ציווה לקרוא לו כשמו- דובער. הסתלקותו הייתה תוך כדי שאמר חסידות, ונשמתי יצאה באמירת המילה 'חיים', ממש כמו רשב"י

45
שנה

ר"ח כסלו

הרבי יצא מחדרו בפעם
הראשונה לאחר האירוע
בשמיני עצרת

הידעת?

הידעת? יום זה נהפך אצל חסידים ליום התנועות להודות לקב"ה. ומעורר השתוקקות אצל כל חסיד שגם אנו נזכה לחזור ולחזות בעינינו הגשמיות ברבי בהתגלותו לעין כל בגאולה האמיתית והשלימה

224
שנה

י"ט כסלו

חג הגאולה של כ"ק אדמו"ר
הזקן ממאסרו

הידעת?

כל המאסר כאן למטה, הגיע מקטרוג שהתעורר בשמים על הפצת המעיינות. ולאחרי השיחרור לא רק ש'הפצת המעיינות' לא התמעטה, אלא אף התגברה, ועד באין ערוך למה שהיה לפני זה

94
שנה

י"ד כסלו

חתונת הרבי עם הרבנית חיה
מושקא

הידעת?

על יום זה התבטא הרבי: 'היום הזה קישר אותי איתכם- החסידים!'

לחיות
עם הזמן

התאריכים
שאינם
אנו חיים

החנוכה במשקפת הזמנים

**פרסום הנס
בימים ההם בזמן הזה**

לכבוד חג החנוכה, התאמץ כתבנו המסור, והצליח למצוא כמה וכמה רמזים לכך (חלקם הוא מצא רק לאחר שחדר לאיראן המסוכנת, ממש מתחת לאף של החיילים הטרוריסטים..), עוד מימי גלות בבל, שבכל הדורות ובכל המצבים, גם הכי הכי קשים, ואפילו בשואה האיומה, יהודים תמיד הבינו שהמסר המרכזי של חנוכה הוא- לפרסם את הנס, ולפעול את ההתגלות האמיתית והשלימה.

ממש- 'בימים ההם, בזמן הזה'!

"למסקנת השיעור: מה יקנה אדם שאין לו מספיק גם ליין לקידוש וגם לנר חנוכה? ענה רבא: שיקנה נר חנוכה, כי יותר חשוב שיתפרסם נס חנוכה פירסומי ניסא, אתה קולט? העיקר הוא שכולם ידעו על הנס ויפעלו להביא את פרסום הנס לכל אחד ואחד. שירגישו כולם ויפעלו גם לגאולה בימינו אנו."

"וואו, מדהים" התלהב חנינא, "זה מזכיר לי את השיעור שלמדנו אתמול עם רב פפא - הוא הביא לנו משנה שכתוב בה שצריך להדליק את נר החנוכה על פתח הבית מבחוץ משום פרסומי ניסא - שהעוברים ושבים יראו את נרות החנוכה ויזכרו בנס, והיה דיון בשיעור מה יעשה אדם שגר בעליית גג וכו', ושוב יוצא שהעיקר זה לפרסם את הנס."

עזריאל קם מסקומו, סקר את בית המדרש כמחפש מישהו, "היי, אלצפן! מה שלומך?"

"ב"ה, שפיר טובא (=טוב מאוד)" ענה אלצפן בעודו ניגש לכיוון עזריאל וחנינא, "תגיד אלצפן - מה למדתם אתמול בשיעור?" שאל עזריאל, "עסקנו בגדר אמירת 'ועל הניסים' בתפילה וברכת-המזון" ענה אלצפן, "הרב הסביר שזה כחלק מהענין של פירסומי ניסא."

"וואו, זה פשוט מדהים" אמר חנינא, "כמה חשיבות מייחסת ההלכה לפירסום הנס של חנוכה. כל כך הרבה מדברים על פירסום הנס. כנראה ההלכה רוצה להדגיש לנו כמה חשוב שנזכור את הנס שהיה ונפעל להבאת הגאולה היום, 'בזמן הזה!'"

כ"א כסלו ד'ק"ט, ישיבת פומבדיתא, בבל.

בסיומו של השיעור מפי רבא - ראש ישיבת פומבדיתא, התיישבו התלמידים בבית המדרש והחלו ללמוד שוב פעם בעיון את החומר הנלמד בהלכות חג החנוכה, בנוסף לחידושיו של רבא. בקצה הזאָל ישב עזריאל, והשלים בקולמוסו את מסקנת השיעור בסוף הגליון.

"חנינא, שמעת מה הראש-ישיבה אמר במסקנת השיעור-כללי?" שאל עזריאל את החברותא שלו.

"האמת שלא" ענה חנינא, "הייתי קצת טרוד במחשבות", "כמו מה למשל?" שאל עזריאל, "האם נהיה בבית שלי בנר ראשון של חנוכה, או אצל סבא וסבתא או אצל דוד שמואל?"

"מה?! " פרץ עזריאל בצחוק מתגלגל, "רבא - הראש ישיבה, מוסר שיעור בלימוד המשנה, ואתה חושב לי אצל מי תהיו בחנוכה השנה? מה הקשר?!"

"טוב אולי במקום לצחוק עליי תגיד לי מה הייתה מסקנת השיעור כללי" רטן חנינא, "בסדר, קצת עזריאל ותפס את העמסה שיעוריו הראשונים של רבא - ישיבה."

כדמי חנוכה, ואמר לילדיו המחייכים: "אתם יודעים שגם רבותינו נשיאינו היו מחלקים דמי חנוכה לבני משפחתם".

פתח אייזיק את השקיק, ולפתע קרא: "סביבון!", "כן" אמר אבא, "הבאתי לכם ג"כ סביבון כדי שתחוו באמת את הנס של חנוכה, כחלק מפרסום הנס".

ישבו האחים על רצפת הבקתה ושיחקו. בעודם משחקים, נשמעה קריאה מאחד הדרגשים: "חנוכה! היום חנוכה!" יהודי אחד שראה את הבהוב נר החנוכה הקטן, נזכר שהיום חנוכה, ומיד רצה להדליק גם הוא.

"אתם רואים ילדים" פנה שמערל'ע לבניו, "אנו קיימנו פרסומי ניסא נוסף, פה - בתוך הבקתה, כך עוד יהודי נזכר שהיום הוא חג החנוכה!"

כ"ד כסלו תשנ"ב, נר ראשון דחנוכה, 770 ניו-יורק - סאטעלייט.

לאחר כל ההדלקות ברחבי תבל, עברו להדלקה המרכזית בסעווען סעווענט. לאחר הברכות החלו הקהל לשיר "הנרות הללו". כשסיימו את הקטע שבתחילת היגיון (ללא המילים) החל הרבי שליט"א לעודד את השירה בחוזק רב. ב"על ניסיך" התחיל הרבי שליט"א לעודד בתנועות חזקות מאוד כשמרים את ידו מעל ראשו הק' כמה וכמה פעמים...

"חיים, אתה מסתיר לי קצת, אתה יכול קצת להזיז את הראש הצידה?" אמר שמוליק בניע ראש, לנסות לראות יותר טוב את הרבי. "כן, הבעיה שגם ל

"נו, אז אצל מי תהיו בנר ראשון של חנוכה?" התבדח עזריאל, "נראה לי אצל סבא וסבתא" ענה חנינא, "אבל אולי בסוף חנוכה נלך לדוד שמואל..."

כ"ד כסלו ה'תש"א, נר ראשון דחנוכה, מחנה ההשמדה בוכנוואלד.

בשעת מאוחרת, כשפטרולי הלילה של החיילים הנאצים ימ"ש עמדו להסתיים, התאספו להם אבא ושני בניו להדליק - בסתר כמובן - את נרות החנוכה.

"בימים ההם. בזמן הזה" - "אמן". "הנרות הללו."

"שה' יגאל אותנו כבר מהתופת הזאת" לחש שמערל'ע לשני ילדיו שהתכופפו לחנוכייה הקטנה והמאולתרת,

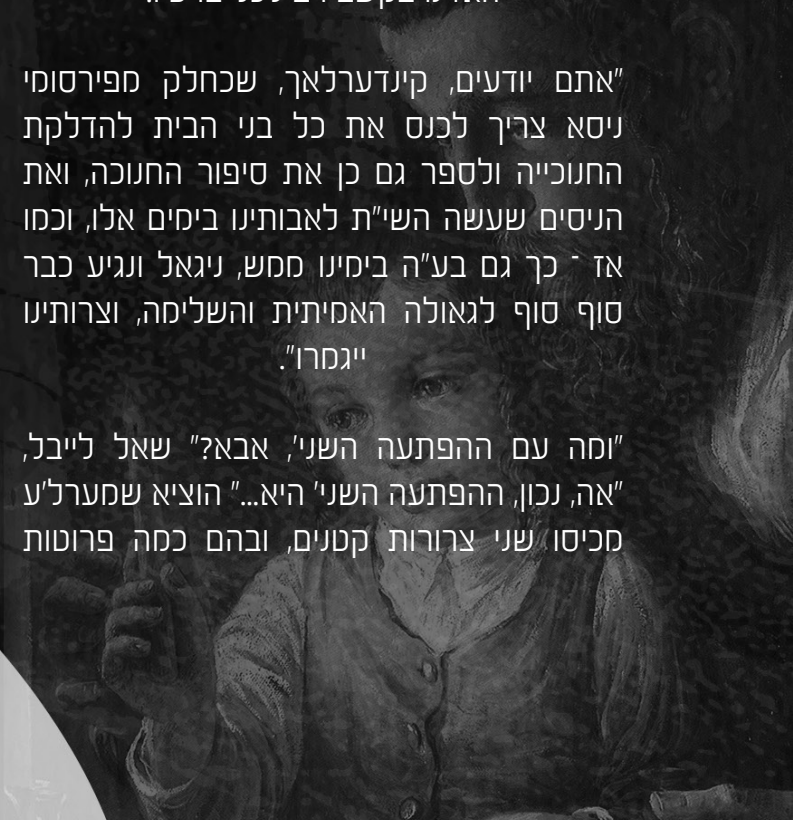
"אבא" פנה לייבל לאביו, "הבטחת לנו הפתעה", "או יותר נכון 2 הפתעות" העיר אייזיק.

"נכון מאוד" אמר אבא, "ההפתעה הראשונה היא סיפור נס החנוכה, והשני' תבוא מיד לאחר הסיפור, בסדר?" הילדים הנהנו בהסכמה.

וכך במשך שעה ארוכה, לאור נר החנוכה, סיפר שמערל'ע לילדיו את סיפור החנוכה, והילדים האזינו בקשב רב לכל פרטיו.

"אתם יודעים, קינדערלאך, שכחלק מפירסומי ניסא צריך לכנס את כל בני הבית להדלקת החנוכייה ולספר גם כן את סיפור החנוכה, ואת הניסים שעשה השי"ת לאבותינו בימים אלו, וכמו אז - כך גם בע"ה בימינו ממש, ניגאל ונגיע כבר סוף סוף לגאולה האמיתית והשלימה, וצרותינו ייגמרו".

"ומה עם ההפתעה השני', אבא?" שאל לייבל, "אה, נכון, ההפתעה השני' היא..." הוציא שמערל'ע מכיסו שני צרורות קטנים, ובהם כמה פרוטות

מסתירים" ענה חיים.

קולו של הרבי נשמע היטב בחלל הזאָל הגדול, בעוד כל הילדים, וכל הקהל שבכל העולם: ירושלים, פריז, מוסקבה, הונג-קונג, מלבורן שבאוסטרלי, ואפילו בהודו (במדינת קלקוטא) - מאזינים בקשב רב לשיחתו של הרבי.

לאחר שהכל נגמר התיישבו חיים ושמוליק ל'חזרה' על השיחה שנאמרה בסאטעלייט.

"הרבי הדגיש את המעלה בסאטעלייט (לוויין) שעל-ידו מתאפשר לראות במקומות שונים בעולם בבת אחת איך שמדליקים את הנרות, וברחבי העולם יכולים לראות איך גם כשילד יהודי מדליק נרות, מיד נראה אור ונזכרים בניסים ובנפלאות של חנוכה - כל ענינו של חג החנוכה הוא פירסומי ניסא - וע"י זה מוסיפים בתורה ומצוות וממהרים את הגאולה. ע"י ההתפתחות שבעולם ניתן להוסיף בתורה ומצוות בפועל".

המהם לעצמו שמוליק ואמר: "בע"ה עוד הלילה ידליקו נרות בחצרות קדשך, יחד עם משיח צדקנו", "אמן" ענה חיים.

כ"ד כסלו תשפ"ג, נר ראשון דחנוכה, ישוב ליד נחלת הר חב"ד.

"גם בדורנו ניתן להאיר את חושך הגלות ע"י עוד מעשה טוב שכל יהודי עושה ובכך הוא מכריע את כל העולם לגאולה, ולכן גם אנחנו נדליק כאן ברחובה של עיר את החנוכה, בהדלקה

מרכזית וגדולה, שתעורר עוד יהודים במצוות נר חנוכה ובכלל בתורה ומצוות".

"ואו" התרשם מוישי מהנאום של אבא, שכרגע סיים להדליק את החנוכה, ופצח בריקוד ספונטני עם אנשי הרחוב.

"הנרות הללו שאנו מדליקים... בימים ההם בזמן הזה".

תוך כדי התחלתי לעבור בין האנשים, עם מגש של סופגניות (מאוד טעימות...) ולהציע לכולם, בעוד אחי דובי מסביר לאנשים את עניינו של החג בפרטיות, ושמלבד ההדלקה המרכזית, כל אחד יכול להדליק בחנות הפרטית שלו ובכך מפרסם עוד יותר את הנס.

"ישר כח לכולם, וההוראה לכל אחד היא להוסיף באור, עד לאור של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו".

שנת הצלחה!

חודש כסלו

המערכת משגרת ברכת מזל טוב לחיילים ומפקדים שיום הולדתם חל בחודש כסלו.

א' שמוליק יקונט
 ט"ז מנחם מענדל כהן
 ח' מרדכי לוזון
 א' מנחם מענדל לויוב
 ט' מנחם מענדל ליפסקר
 כ"ג יהודה מזרחי
 כ"ג מנחם מענדל מרשל
 כ"ו שניאור זלמן מרשל
 י"ב שניאור זלמן מעטוף
 י"ז מענדי סוסובר
 כ' שניאור עזאגווי
 כ"ג שניאור זלמן קדוש
 ד' מוטי ריבקין

כ"ט יוסף יצחק אביוב
 ו' ליאור זלמן אדרעי
 ד' יוספי אסולין
 י"א מני אסייג
 י"א זיו איתן ארז
 י"ח שניאור זלמן (אורי) בן שחר
 ט"ו לויק גוחפי
 כ"ט שניאור זלמן גוחפי
 ז' מנחם מענדל גלינסקי
 ג' חיים אברהם גמליאל
 י"א מנחם מענדל גמליאל
 ד' יוסף יצחק הייזלר
 כ"ו ישי אהרון ווברמן
 ט' מנחם מענדל ווברמן
 כ"ג שמואל חלילי
 ז' שניאור זלמן טויל

ימי הולדת צוות

י"ט המפקד ישעיה אבא (שייבא) איתן
 י"ד המג"ד שולם ווילישאנסקי
 ז' המפקד שמואל לייזרוביץ

ההחלטה טובה שקיבלתי
 לראש יום הולדתי היא
 לחשוב בכל יום את פירוש החיילים
 של (לפחות) קטע אחד כתפילה

אלא והקהל

ראש מפעל המתכת "דצי נסף"

הסניד

את העובדה שבשנה זו יהיה מחסור

במוצרי נסף, וזהו

בעקבות עומס ייצור החצוצרות

ללזיים בבית

במקדש בשביל איסוף ההמונים

שימו

לב!

משרד התחבורה ביקש

להודיע

לא לנסוע דרך כביש 1 לירושלים, אין

הסבר

להוראה זו. מומחים מסבירים שהסיבה

להוראה

היא משום ששיירת הלימוזינות

הנשיאותיות של המלך

תעבור דרך כביש זה בדרך

למעמד ההקהל.

הביקוש לאטמי אזניים

ביחשלים

גדל בעקבות אי הפסקת

החיצוץ ברחבי

העיר והאזור. מבקשים מכולם

אם אפשר

לעזור בייצור וייבוא מוצרים אלו.

דרושים!!!

בתי ייצור העצים "גזע תרשישים" מודיע על
ביקוש אדיר לעובדים בעקבות בניית מתקן עץ
אדיר.

כתבנו בשטח מסר שמדובר בנימת העץ עליה

יעמדו

המלך, הסגן וכו' באירוע שיתקיים במקום

השכינה בזמן הקרוב.

הרעיון

שללא ישאלו

היומן של נתי הקוסמים שלפ"ז

לחסידות בוקר

770, היה תפילה עם חיות עצומה,

וחילקו הוויפצ'קים וצפנים לכל מי שהסתכל בסידור והתפלל בקול, והרגשתי מה זה תפילה של חסיד.

בסיום התפילה היה שחרור סיירות על ידי המג"ד ומיד רצנו לכיוון האוטובוסים בצורה מסודרת, עלינו כולם על האוטובוס, ותוך כמה דקות האחראי בכל אוטובוס עשה רישום והאוטובוסים יצאו לדרך.

באוטובוסים היה מבצע לימוד בעל-פה 'בלכתך בדרך' של משרד הלימודים, והחיילים והסיירות התחרו ביניהם במרץ מי יצליח יותר לשון. והמפקדים לא הצליחו לשבת רגע אחד ברוגע, וכל שניה נשמעה הקריאה 'המפקד תבחן אותי', 'המפקד אני מוכן להיבחן, בוא'.

כשסיימתי את כל היחידות בחינה (הסיירת שלי כמעט ניצחה!) הצלחתי לתפוס את המקום ליד המפקד, ושתי החברים שישבו מקדימה אלינו הסתובבו, והתחלנו לשאול את המפקד כל מיני שאלות, עד שבשלב מסוים הוא התחיל לספר סיפור מותח עם חסיד של הבעש"ט וכמה רוחות רעות שתקפו אותו ביער אפל, שתפס אותו (רגע, עכשיו אני קולט שכל הסיירת הקשיבה, אך כולם הגיעו למקום שלנו!).

בלי ששמנו לב כבר הגענו למקום. לא עזבנו את המפקד עד שהוא הבטיח שהוא יסיים את הסיפור בחזור, ורק אז התחנו לרדת מהאוטובוס.

יום

חמישי ט"ז מנחם

אב ה'תשפ"ב. נחלת הר חב"ד.

אתמול - בסוף היום הראשון - יצאנו לבית עם פתקים המודיעים על טיול שיהיה היום לכל הקעמפ, לחטיבה הבוגרת, גדודים נח"ת ולק"ח. ברגע שהגעתי לבית וסיפרתי להורים איך היה היום הראשון וכמה חיות ולהט יש בקעמפ, וכמובן לא שכחתי לעדכן אותם שכולנו 'מכריעים לגאולה! הוצאתי את הפתק מהתיק והסתכלתי לאן הטיול, וכשראיתי שאנחנו הולכים לפארק מים נחשונית, כמעט דפקתי את הראש בתקרה כשקפצתי מרוב התלהבות.. ומיד אחי מגדוד קש"ר פתח את הפתק שלו וגם אמר- 'יש! ואנחנו הולכים מחר לשייט באשדוד ואז לפארק חבלים ענק. עם המ.פ. סגל, איזה כיף!'

אני התחלתי לדמיין איך אני תופס את המקום ליד המפקד באוטובוס, וכל הדרך הוא יתוועד איתנו ויספר לנו סיפורים חסידיים ומותחים, ובפארק מים בטח יהיה מלחמת מים עם המנהלי פעילות, ונוכל להשפירץ מים על המגדיים (על הגנרל אפילו לא חלמתי..). ואולי הם אפילו יחייכו בטעות, ועוד מלא מלא תכנונים שעלו לי בראש, וכבר לא יכולתי לחכות, מתי כבר יגיע הבוקר ויתחיל היום השני עם הטיול המיוחד.

נכנסנו יחד עם המפקדים למתחם ותפסנו לנו פינה מוצלת עם דשא וכסאות,

ברגע שהשעון צלצל בשעה 7:00 בבוקר, מיד קפצתי מהמיטה בשמחה, התארגנתי בזריזות, ורצתי לת"ת. בשעה 8:00 התחיל מסדר קצר, שרנו כולנו את ההמנון והסיסמא של השנה עם התנועות ידיים (איזה המנון יפה, כל מילה אני מרגיש שאני נעשה יותר ויותר מכריע!), היה פעילות בוקר 120 הפסוקים, כמה הודעות מהגנרל, והשתחררנו

כדי שאנחנו מתארגנים המפקדים חילקו לכולנו ארטיקים. ויצאנו חזרה למתחם. בחזור היינו ממש סחוסים אבל לא וויתרנו למפקד עד שהוא סיים את הסיפור מההלוך.

ירדנו וחזרנו לבתים להתרענות קצרה וחזרנו ב6:00 בערב לפעילות ערב שהייתה כל כך מצחיקה. ובעיקר אני זוכר את התחרות עם הקמח שהם נהיו ממש לבנים, והריקודים הסוערים עם הסיסמא האגדית של 'הויפצאך' יחד עם התנועות

המקפיצות של המפקד ישראל קולט החסיד, ופתאום הגיע המג"ד ואמר שכבר הגיע השעה 8:00 והגיע הזמן לסיים. לא האמנו והסתכלנו על השעון, והתברר שהוא לצערנו צודק.. וככה התחילו להתפזר לבתים.

אני חוזר חזרה לבית, כשכל הדרך אני מספר לחבר שהלך איתי מה שהמפקד יוסף חיים שאער אמר לי, ויחד חיכינו בשקיקה ליום המחר, שבטח יהיה מחר מעניין (לפחות כמו היום, ובטח יותר..). בקעמפ.

כשהגעתי לבית קראתי קריאת שמע שעל המיטה מתוך הסידור מילה במילה כמו שמתאים למכריע' אמיתי, והלכתי לישון מתוך וודאות שעכשיו משיח יתגלה, לא לפני שהכנתי ליד המיטה בגדים חגיגיים וגעל וואסר, כדי שברגע שמשיח יגיע 'פתאום', אני יהיה מוכן.

'פעולה קטנה שלי תשנה את העולם, מהפך שלם בנגיעה'

רצו ישר למגלשת מים הגדולה. אני דווקא העדפתי ללכת לבריכה, שכבר הייתה מפוצצת בחיילים שלנו ועוד קייטנות (אבל אף קייטנה לא הייתה ממושמעת וחסידיית כמונו, פשוט כולם הסתכלו עלינו בקנאה, ראיתי את זה. איזה זכות שאני חייל בצבא הרבי בנחל'קעמפ!). המ.פ. מיכאל התחיל להשפריץ עלינו מים, ולא וויתרנו לו וכולנו השפרצנו עליו חזרה, ואז המפקדים עזרו לו והיה ממש שמח.

אחרי זה הלכתי לכיוון המגלשת מים, ופתאום ראיתי את המפקד יוסף חיים שאער שכבר הספקתי להכיר טוב משנה שעברה, יושב על כיסא ליד הבריכה ומסתכל משועשע על מה שקורה שם. הלכתי אליו מאחורה בלי שישים לב, בשקט בשקט, ואז צעקתי לו פתאום -'מכריעים!' הוא קפץ בבהלה, וכשראה שזה אני, הוא התחיל להירגע. ותוך כדי שהוא מתיישב הוא אמר- 'ככה בדיוק תגיע הגאולה. פתאום.' וחזר להתיישב.

שאלתי אותו, 'מה אמרת?' הוא אמר לי, 'ככה תגיע הגאולה. זהו! אני כבר לא עזבתי אותך, אני לא יוותר לך עד שתסביר לי מה התכוונת.' הוא הבין שאני רציני ועקשן, וסיפר לי ככה: 'היו פעם כמה חסידים שישבו ליד החדר של הרבי הצמח צדק, והתחילו לחשוב באיזה צורה יבוא משיח. ואז בפתאומיות, יצא אליהם הצמח צדק, ואמר- "ככה גם יבוא משיח. בפתע פתאום". הבנת? זה מה שהתכוונתי לומר לך מקודם שמשיח יגיע בשנייה אחת. תחשוב, אתה עושה מעשה קטן ומכריע את העולם לגאולה בשנייה אחת והגאולה מגיעה!'

הבנתי את המסר ופתאום אני שומע קול ליד האוזן שלי ('וואו, כמה פתאום קורה היום. בטוח גם הגאולה תגיע היום פתאום!')- 'מדוייק!' וראיתי לידי את המפקד ישראל מיפעי שפתאום הגיע. והתחיל מיד לנגן את ניגון ההמנון, ולאט לאט היינו מוקפים באיזה שלישי מחיילי הקעמפ שכולם התאספו וכולנו שרנו ביחד את ההמנון 'פעולה קטנה שלי תשנה את העולם, מהפך שלם בנגיעה!'

ואז המגדי"ם התחילו לזרז את כולם לצאת, ו ת ו ך

סיפור של המעיינות

יכוצו מעיינותיך חוצה

בעיצומו של חג הגאולה י"ט כסלו, יצא צוות הקעמפ לגלות
להיכן הגיעה תורת החסידות ברחבי העולם. << התוצאות -
בכתבה שלפניכם.

בזה אחר זה יצאו צוות המשרד אל חלל המשרד
המאובק, בשל גודלו הרב, הרצ"ט מעודה
נזקק למעט סיוע מהסמג"ד גינדי וברוך מיפעי
מהטכניקייט..

"אז מה בעצם קרה כאן?" מלמל המ.פ. שניאור
סגל בעודו בוחן את הבלאגן שנוצר במשרד,

"סידרנו את השולחן להתוועדות, הפעלנו את
המחשב וניסינו להתחבר ב'זום' להתוועדות של
הצוות שנמצא עכשיו ב770, ואז פתאום קרה
הפיצוץ" שיחזר הסמג"ד גינדי.

"אוי! כנראה לחצתי על הכפתור הלא נכון במחשב!"
קרא הרצ"ט מעודה, "איזו טעות אנוש!"

"מישהו ראה את המג"ד וילישאנסקי?" שאל לפתע
המש"ט ניסילעוויטש מאחת מפניות המשרד,
"האמת שאני לא רואה גם את המנהל מנגמי, וגם
לא את המפקד רטיג" אמר המ.ל. מאיר אלטין,
שעד עכשיו היה עסוק בלטיים את שיחת ה'דבר
מלכות' השבועית ולא כל כך שם לב למהומה

י"ט כסלו התשפ"ג, משרדי מערכת "נחלה"
פוראבר:

"בום!"

פיצוץ עז החריד את כותלי המשרד, באוויר עפו
חלקיקי כיסאות, ציוד משרדי, ועטיפות במבה
ריקות שנשארו על ריצפת המשרד מאז סיומו של
הקעמפ האחרון.

מתחת לשולחן המערכת, הרים הרצ"ט מעודה את
ראשו בחשש.

"מה קרה כאן?" הוא שאל את מזכיר הקעמפ
שעדיין טמן את ראשו בין ידיו בתנוחת התגוננות.

"אהה.. אין לי מושג.. ממש לא ברור איך הגענו אל
מתחת לשולחן.. " השיב המזכיר.

"תראה את השיער היפהפה הזה (כזכור
מההצגה..), עכשיו הוא מלא באבק ולכלוך" החל
להתלונן הרצ"ט, אך בדיוק אז הציע הסמג"ד
מרינובסקי "אולי נצא מכאן וננסה להבין מה קרה
במשרד בדיוק כשהתחלנו את ההתוועדות לכבוד
חג הגאולה י"ט כסלו?"

שהתרחשה במשרד.

"לאן הם כבר יכלו להיעלם?" שאל צלם הקעמפ דובי אלרואי, אך לפתע הבהב מסך המחשב שעמד על השולחן.

"הלו.. הלו.. מישהו במשרד שומע? שומעים אותנו?"

על המסך נראו סוף סוף משרדי 'נחל'ה פוראבר' הצמודים לבניין 770, אך להפתעת כל צוות הקעמפ, גם כאן המשרד היה נראה הפוך, מבולגן ומלוכלך, ממש לא כמו שמתאים להתוועדות י"ט כסלו..

"שומעים אותנו?" נשמע לפתע קולו של המ.פ. שלום אוריאן מהמחשב, "מה קרה? באמצע ההתוועדות שמענו פיצוץ חזק ומאז אנחנו לא מצליחים למצוא את המ.ל. מזרחי, המ.פ. מיכאל כהן והגנרל לוי דהאן!"

"הכל בשליטה!" ענה הסמג"ד מרינובסקי שלא הפסיק לשמור על קשיחותו הנצחית "אנחנו נמצא את כולם תוך.. אהה.. כמה דקות.. בעזרת ה'.."

הסמג"ד מרינובסקי לא הספיק לסיים את המשפט, השידור נקטע.

"שימו לב!" צעק לפתע המפקד ישראל מיפעי "על המסך מופיעים עכשיו שלושה שידורים שונים! השידור יתחבר בעוד רגע!"

כעבור דקה הופיעו על המסך הכיתוביות:

המ.פ. כהן - המפקד רטיג: פריז, צרפת <<

הגנרל לוי דהאן -המנהל מנגמי: פונה, הודו <<

המ.ל. מזרחי - המג"ד וילישאנסקי: לוד, ארץ

הקודש <<

"נראה לי שאני מתחיל להבין מה קורה כאן!" צעק המ.ל. אלטין "הפיצוץ שנוצר לאחר שלחצנו על הכפתור במחשב, העביר את צוות הקעמפ למקומות נידחים ברחבי העולם!"

צוות הקעמפ הצופי מסביב למסך המחשב, וצפו מרותקים בשידור שהתחיל באותו הרגע:

פונה, הודו:

"איפה אנחנו? מה אנחנו עושים כאן?" קרא הגנרל לוי דהאן בבהלה | "זה לא נראה ממש כמו ארץ ישראל." "אויש, זה ממש לא טוב. אנחנו

למשרד
הקעמפ,
דחוף

פריז, צרפת:

"וואו, כמה ספרים יש כאן!" אמר המ.פ. מיכאל כהן תוך כדי שהוא מביט סביבו "כנראה שנפלנו בתוך ספריה עירונית או משהו כזה..". אמר המפקד רטיג שניסה לחפש את היציאה מהחדר.

"ברוכים הבאים!" נשמע לפתע קול מאחוריהם, השניים הסתובבו והופתעו לראות יהודי חביב עם זקן לבנבן.

"מי אתה? איפה אנחנו?" שאל המ.פ. מיכאל כהן. "קוראים לי מולע, ואתם נמצאים עכשיו בספריית החסידות הגדולה של בית חב"ד שלנו בפריז!" ענה הזקן הנחמד, ומיד פתח בהרצאה ארוכה: "הספריה הזאת מיוחדת מאוד, בעיקר בגלל שהרבה מאוד ספרים שנמצאים בה, לא כתובים בלשון הקודש כרגיל, אלא בצרפתית!"

"בזמן האדמו"ר הזקן, צרפת היתה מקום מאוד טמא ורחוק מקדושה, אבל היום, בזכות השלוחים של הרבי, מעיינות החסידות הגיעו גם לכאן! היום אפילו יהודי צרפת יכולים לזכות ללמוד את פנימיות התורה, זה ממש יפוצו מעיינותך חוצה!" "וואו!" התלהבו המ.פ. כהן והמפקד רטיג "באיזה עוד שפות הדפיסו את ספרי החסידות?"

"היום אפשר למצוא ספרי חסידות בכל שפה אפשרית, אנחנו ממש קרובים לגאולה ולכן ממש חשוב שכל יהודי יתכונן וילמד כמה שיותר חסידות, בכל שפה שהוא מבין!" השיב מולע.

"כשאני מסתכל על כל הספרים שיש כאן, אני באמת מרגיש שהגאולה כבר עומדת להגיע.. אולי

דחוף" אמר המנהל מנגמי שניסה להפעיל את הפלאפון שלו שוב ושוב ללא הצלחה.

"היי, חסידים! גוט יום טוב! מה אתם עושים כאן בעיצומו של יום י"ט כסלו?"

השניים הסתובבו והופתעו לגלות חסיד עם זקן ארוך, סירטוק וכמובן בקבוק משקה.

"אנחנו, אה, היינו בהתוועדות י"ט כסלו במשרד ופתאום.. ניסה המנהל מנגמי להתחיל להסביר, אך החסיד שהזדהה כר' שניאור, קטע את דבריו בהתלהבות: "נו, זה ממש לא משנה איך הגעתם לכאן, העיקר שהגעתם בהשגחה פרטית, ישר להדפסת התניא שאנחנו עושים כאן בבית חב"ד לכבוד י"ט כסלו!"

"הדפסת תניא? כאן - ביהודו?" התפלא לוי.

"בוודאי!" השיב ר' שניאור, "יפוצו מעיינותיך חוצה! בי"ט כסלו העולם התחיל להתכונן לגילוי של פנימיות התורה לעתיד לבוא, ולכן הרבי מורה להדפיס את ספר התניא בכל פינה בעולם כדי להכין את כל העולם לגאולה!"

"וואו, כנראה שהגענו לכאן באמת בהשגחה פרטית, קדימה - אנחנו מצטרפים אליך להדפסת התניא!" אמרו יחד המנהל מנגמי והגנרל.

סיכור של המעיינות

כדאי שגם אנחנו נתכונן ונלמד קצת חסידות בעצמנו? "הציע המ.פ. כהן. "רעיון מצויין!" התלהב המפקד רטינג, והשניים מיד שקעו בלימוד שיחה של הרבי בעניני משיח וגאולה.

אזור התעשייה לוד, ארץ הקודש:

"מה זה הרעש הנוראי הזה?" שאל המ.ל. מזרחי את המג"ד שולם וילישאנסקי, "באמת יהיה חבל כשאני יתפוס את החייל החצוף שעושה כל כך הרבה רעש..". השיב המג"ד שניסה לאטום את אזניו באמצעות האצבעות כדי להינצל מהרעש האדיר.

המג"ד שולם הסתכל על המכונות הגדולות שניצבו בחדר ואמר "זה נראה כאילו אנחנו נמצאים בבית דפוס, אבל זה לא נראה בית דפוס רגיל, אני לא רואה כאן שום ספר או דפים מודפסים!"

"מה אתם עושים כאן?", היה זה אחד מהעובדים שהגיע לבדוק את אחת המכונות וראה את המג"ד ומנהל הלימודים "אלו מכונות יקרות מאוד והן יכולות להתקלקל!"

"מה בדיוק מדפיסות המכונות האלו?" שאל המ.ל. מזרחי.

"הן מכוונות דפוס מיוחדות, הן מדפיסות בכתב מיוחד שנקרא כתב ברייל, את הכתב הזה אי אפשר לראות אלא רק למשש, והוא מיועד לעוורים שלא יכולים לקרוא ספרים רגילים כמו שאר האנשים!"

"אתם יודעים, אנחנו זכינו שהרבי בעצמו דיבר על העבודה המיוחדת שלנו כאן בבית הדפוס. הרבי אמר שיתכן שהדבר היחיד בגללו התעכבה הגאולה

היה זה שתורת החסידות הגיעה לכל מקום - חוץ מלעוורים! מאז, אנחנו משתדלים להדפיס כמה שיותר ספרי חסידות בכתב ברייל, וממש עכשיו אנחנו באמצע להדפיס ספר מלא בשיחות של הרבי בעניני גאולה ומשיח, כדי שגם העוורים יהיו מוכנים לגאולה!" סיפר העובד, שבין הדברים הזדהה בשם מוטי.

"וואו. ממש יפוצו מעיינותך חוצה!" הכריזו שולם ושולם בהתרגשות "אם העוורים כבר יכולים ללמוד את תורת החסידות, בטח גם אנחנו צריכים להתכונן יותר לגאולה על ידי שנלמד כמה שיותר חסידות!"

"בוא ניקח החלטה טובה" אמר המג"ד שולם למ.ל. מזרחי, "לקבוע חברותא עם חיילים מהקעמפ, כדי להתכונן איתם ביחד לגאולה האמיתית והשלימה!"

"זה ממש רעיון מוצלח!" התלהב המ.ל. מזרחי, "אפשר גם להציע בעלון לכל החיילים לפתוח שיעורי חסידות וגאולה ומשיח בכיתות ולהתקשר ללמוד ביחד עם המפקדים, זה בטח מה שיביא כבר את הגאולה!"

ההקדלה

בסוּפּוֹת המדבר

תקציר: יהושפט עולה לרגל לירושלים בשנת הקהל יחד עם משפחתו. שם פוגש את חברו עמינדב. שניהם מנסים להשיג מקום לינה, ופתאום ראו אדם אביר על סוס שהשיג מקום ממש בקרבת הר הבית. בעודם פונים לאותו אביר משבט אשר לשאלו איך השיג כזה מקום, לפתע, ברגע אחד הם מוקפים בקבוצת חמושים עם חרבות, שחוטפים אותם אל עבר הלא נודע...

פרק ב':

"כמדומני שהם עקבו אחרי פרש מסוים שחלף כאן לפני כמה רגעים, ופנו הלכו להם לכיוון הר הדיתים" ענה אלישמע לאחר מחשבה קלה.

"סלח לי אדוני הצעיר" אדם נמוך קומה פנה אליהם מאחור. הוא היה לבוש בלבוש עבה וכהה, רגליו מאובקים מאוד נראה שימי הליכה ארוכים היו מנת חלקו בזמן האחרון.

אלא שאדם זה לא השתלב בנוף לחלוטין. ראשית, בגדיו היו מתאימים יותר למקומות ארעיים, ולא לבן עיר או כרך מסודרים: מאובקים, קשיחים, וכהים, מתאימים לבגדי לוחם. שנית, הוא לא הגיע לכאן כמו כולם, לא בסוס ועגלה ואף לא בחמור. בידיו החזיק בחבל הקשור לגמל.

"שוכני המדבר" הרהר לעצמו אלישמע ברעד.

"תוכל לחזור על דבריך האחרונים?" ביקש האיש.

באיזור הכניסה לעיר עוד עמדו אבא, אמא, גמליאל הקטן, ואלישמע הבוגר ליד דוכני העץ הגדולים בואכה ירושלימה, והתמקחו על המחיר של מקומות הלינה.

לפתע שם לב גמליאל הקטן להיעדרותו של יהושפט. "אבא" שאל בקול דקיק "להיכן נעלם יהושפט?" אבא הסתכל סביבו אנה ואנה, ולא הצליח להבחין ביהושפט בין רבבות האנשים שגדשו את הסימטאות ומבואות העיר ירושלים.

"נראה לי שהוא וחבירו משכבר הימים, עמינדב, הלכו יחד לשחק" אמר אלישמע בקולו האחראי. "לאן פנו? ומדוע התרחקו להם?" הקשה אבא.

הם אפילו לא חשבו להתווכח איתנו. לאחר צעידה ארוכה הגיעו לחדר גדול. שם מאחורי שולחן עשו מעצי ארזי הלבנון ישב יהודי הדור פנים חסון, מבטו נוקב, ומעיניו ניבטת חכמה. הם זיהו מיד - הפרש.

"שלום יידידי הצעירים" אמר בקול רך. "שבו" פקד עליהם. הם התיישבו על ארגזי עופרת מהעבר השני של השולחן.

"ובכן, שמי הוא נחשון ואני הממונה על ארגון "שקד שומר" ארגון המשטרה של ירושלים. נעשה זאת קצר ולעניין" אמר בהחלטיות "נפלה כאן טעות. שמותיכם היום" הוא פרש מגילת קלף מידו והקריא "יהושפט בן נפתלי איש מודיעין משבט אפרים, ואתה הוא עמינדב בן פדהאצור איש גבתון משבט דן. לחינם חשדנו בכם, יכולים אתם לחזור לבתיכם. הנה אכתוב את מכתב השחרור" סיים כשידו כבר אחוזה בנוצה טבולה בדיו.

עגלה רתומה לסוס אביר הסיעה אותם ברחובות אשר הלכו ונרגעו לקראת דמדומי הערב. הרכב הורידם ב'עין התנין' הצמוד ממש להר הבית ועיר דוד.

"וואו, זה קרה כ"כ מהר!" קרא יהושפט בהתרגשות. "אני מציע שאל תתרגש כ"כ מהר" הכריז עמינדב "מכיוון שאנחנו עוד הולכים לברר מה שהלך כאן לעומק".

בריכת השילוח. לילה.

הנמוך קומה נכנס במהירות למקום הפגישה. האדם הגבוה שמולו כבר חיכה לו שם.

"טוב, אני רוצה לספר לך שהתכנית עבדה, ונחשון אכן עצר זוג צעירים תמימים במקום את אנשינו". "מעולה" אמר הגבוה "אפשר להתקדם לחלק הבא של התכנית..."

המשך יבוא..

"אמרתי" ענה אלישמע "שאחי הקטן עקב אחרי פרש שהלך לכיוון הר הזיתים".

"תודה לך" הודה האיש לאלישמע, זיק ערמומי נדלק בעיניו. הוא ניגש לאדם שישב בקצה הרחוב על גזוזטרא ועיין במגילות שבידו. הם נראו כמתכננים את צעדיהם, ואז מתקדמים לכיוון שאמר אלישמע תוך שהם סורקים בעיניהם הלך ושוב את כל הבריות המתהלכים הרחובות.

"משהו פה מריח לי לא טוב" הרהר לעצמו אלישמע ביעף וחזר להביט בתור המתנהל בעצלתיים.

איזור מסילת שדה כובס צפון מערב העיר

הם הונחו בתוך מרתף אפל שורץ עכברושים, המרתף היה מצחין והאוויר בו היה מועט. הם הונחו אחד ליד השני בצפיפות אבל כך יכלו הם לשוחח ללא הפרעה, מבלי שהשומר החמוש ברומח ובמגן קשקשים עבה יוכל לשומעם. השמירה אמנם הייתה כבידה, אך לפחות ניתנה להם האפשרות לתכנן את צעדיהם.

"מה עושים עכשיו" שאל יהושפט בפחד. "אני רוצה לחזור לאבא ואמא שלי" ענה עמינדב בקול בוכים. "חייבים קודם כל לדעת מהו רצון שובינו, למה הם חטפו אותנו, וממה נבהל הזקן משבט אשר" אמר יהושפט בהחלטיות. "לא תוכל לדעת אם הם עצמם לא יועילו בטובם לומר לך" הייתה תשובת עמינדב.

"אולי נוכל ל...". יהושפט לא הצליח לסיים את המשפט. צרור מפתחות משקשק נשמע ממעלה המדרגות הגבוה שמבחוץ. יהודי בעל חזות צעירה נכנס לחדר עם עששית גדולה מלאה שמן זית אשר שפכה אור על כל פינות החדר.

"קומו" רעם קולו של האיש "קומו ועלו אחרי".

גם החייל חיים
קאייקוב ומשפחתו
הגיעו להיות בשנת
הקהל אצל הרבי
הוא כאובן לא ספס תאונה
עק מנהלי הפעילות (:

החיילים לוי ושניאור זלמן
סוסי הגיעו לכינוס השלוחים
העולמי ב770

הצצה
לתמונות נדירות
שנשלחו
למערכת

דיש מהמקדש « חודש חשוון

**צוות הקעמפ בהתוועדות סוערת
לכבוד יום הבהיר כ' מר-חשוון יום
ההולדת הרבי הרש"ב מייסד
תומכי תמימים**

**עם המפקדים המסורים
שניאור מפעי ויוסף חיים
כהן על רקע ארון הקודש
בבית חיינו**

**חזרת מאמר
והתוועדות חסידית
לרגל הבר מצווה של
החייל מוטי שי'ברגר
יחד עם אביו שי' וצוות
הקעמפ השווה בשנת
הקבוצה ב770**

איפה עושים בר מצווה אם לא ב770??

נשלף הפנקסו של המג"ד ווילשאנסקי

לרגל ר"ח כסלו, היום בו הרבי התגלה לקהל לאחר העלם של כמה חודשים. והיום בו מתעורר מחדש רגש ההשתוקקות של כל חסיד, לחזות שוב בזיו הדרו של הרבי לאחר עשרות שנים בהתגלותו השלימה לעיני כל.

(בפרט לאחר אזהרתו המפחידה של הגנרל, שחייל שיימצא בשטח לאחר השחרור, לא יראה מחר את ההצגת צוות..). בעוד אני צועק ברמקול- 10, 9.. ותוך כדי 770 מתפנה בזריזות הכי גדולה, צדה עיני את אחד החיילים יושב בספסל האחרון, ידיו מונחות על ראשו, מהרהר. כאילו לא שם לב שכל 770 מתפנה..

'מחר הוא לא בא לקעמפ', החלטתי. תוך כדי שאני מתקרב לחייל, הבחנתי שדמעה קטנה זולגת מאחד מעיניו. מה קרה? שאלתי (מקווה שלא אצטרך לטפל בבעיות משמעת עכשיו, כבר אין לי כח..). החייל היה נבוך, בחיים לא העיז להוריד דמעה, ובפרט לפני המג"ד. שמוליק- החייל החסיד מגדוד לק"ח- מרים את עיניו, ובבכי שאין לו מעצורים נפלטו מפיו כמה מילים שהצלחתי להבין "איך? זה כל כך קשה! 29 שנים.. ניסיתי להרגיע אותו כמה שיכולתי. נתתי לו כוס מים ועוגיות

חוצש"ק כ"ג חנוכה- אב. שבת 'עומדים בניסיון'.

עמדתי נפעם בסיום הבאנקעט. כן הבאנקעט העוצמתי של השבת המיוחדת ביותר שהיה אי פעם- שבת 'עומדים בניסיון'. הנאום המרגש והמטלטל של המג"ד אנהוה עדיין מהדהד בי. הניגון המיוחד של השבת המבטא אמונה וביטחון בדברי הרבי עד הסוף, לקחו אותי למקום אחר לגמרי, בפרט לאחר שהמקהלה המיוחדת של חיילי נחליה-בניצוחו של המפקד המסור (ומנהל הלימודים).. יוסליה לוי- שרו המנון זה בהתרגשות גדולה. שלא נדבר על הסרט המיוחד שהקרינו בסוף, בו התוכן היה ברור לכולם- 'עומדים בניסיון'.

'אך כעת'-הרהרתי לעצמי- 'אין זמן לחשוב, אני בתפקיד, וצריך לשחרר את החיילים הבייתה. לדאוג שאף אחד לא נשאר בשטח'

סודנות

מפנקסו של המג"ד שולם ויליאנסקי

לא להוריד את המעיל!

של אביו המלך. בחיבוק חם ואוהב, נפרד ממנו המלך. פניו של המלך מתרצנים, ובפיו בקשה לבנו פאנץ'. "פאנץ' בני" - אומר המלך - "הקשב נא לבקשתי החשובה לפני שאתה יוצא לממלכה השכנה" פאנץ' נעצר, מחכה בדריכות לבקשתו של המלך.

"בבקשה ממך - אני נותן לך כעת מעיל יקר, מעיל המייצג את ממלכתנו האדירה, לך עמו תמיד, אל תוריד אותו אף פעם, תמיד שיהיה עליך, בבקשה". "ודאי", השיב פאנץ', "כל מה שתרצה אעשה בכבוד ובשמחה" אבל תזכור - זה מאד חשוב לממלכה כולה" - סיים המלך.

מלווה ברגשות מעורבים יוצא פאנץ' במרכבה הדורה לכיוון הממלכה בה הולך הוא להיפגש עם ידידו של אביו.

שבועיים לאחר מכן. ממלכת המלך בניבו, כוש.

לאחר נסיעה ארוכה ומטלטלת מגיע פאנץ' למקום. פאנץ' מתקבל בתרועות וכבוד אין סופי, שרים בכירים מלווים את פאנץ' לשבת ליד המלך במסיבה הגדולה שהכינו לכבודו. פאנץ' מחבק במלכותיות את ידיד אביו, ולוחץ את ידו, ומתיישב לצידו. הזמן מתחיל לעבור ופאנץ' מתחיל להרגיש חזק את גופו. חם לי. חם לי. חם לי.

"פאנץ' היקר" - פונה אליו המלך המקומי (ידיד אביו), "מדוע אתה מתייסר, אנא הורד את מעילך". "לא" אמר בן המלך בנחרצות "אבא ביקש לא להוריד את המעיל, ולא אוריד אותו לעולם". המסיבה ממשיכה, וככל שממשיכים נהיה חם יותר ויותר. ובן המלך כבר נטף מזיעה. "פאנץ' - אמר המלך - אני מאד מרחם עליך, הורד את המעיל, תאמין לי שאבא לא התכוון למצבים חמים שכאלה". "לא, אבי חכם, חכם מאד, מה שהוא אמר לי,

(שחילקו בסוף הבאנקעט, למה קנו כל כך הרבה עוגיות, מישהו יודע?).

לאחר כמה דקות הוא הסביר יותר את הדברים: 'מאז שאני בר מצווה' - מתחיל שמוליק לספר - 'כל פעם שאני יוצא למבצעים ומפרסם לכולם שמשיח בא עכשיו. כולם שואלים אותי, איפה הוא? 2000 שנה מבטיחים לנו אותו? כמה זמן? אין כבר כח! קשה מאד לענות לכל האנשים האלה, הם צודקים, גם לי זה מאד קשה, מה אפשר לעשות, איך אפשר לפרסם - את מה שהרבי תובע מאיתנו - שמשיח מגיע, בזמן שכבר 29 שנים אנו לא רואים אותו?!...'. שמוליק סיים את דבריו ודממה השתררה ב770. דקות שלימות של מחשבה. את האמת - חשבתי לעצמי - גם לי זה קשה, זה לא פשוט, אך אסור לנו ליפול חלילה!

'שמוליק' - פניתי אליו - 'אני מאד מבין אותך, אבל תדע לך שחייבים לזכור שהניסיון הקשה והארוך הזה, הוא כעת בסופו, והוא עומד להסתיים מהר מאד. אך כעת, ברגעים האחרונים, אסור לזוז מדברי הרבי אפילו סנטימטר אחד. חובה לפרסם שמשיח מגיע וצריך להתכונן, וכל דבר שקיים בעולם לנסות, ולהצליח, להכין אותו גם כן לקבלת פני משיח. תזכור! עם מה שהרבי אומר אנחנו הולכים עד הסוף! גם אם נראה לפעמים שיותר שווה להיות בצד השני...'. 'אבל עדיין' - אמר שמוליק. הרגשתי שהוא לא כל כך הבין אותי. 'אתה יודע מה, אספר לך סיפור ששמעתי מהמפקד שלי לפני 8 שנים כשהייתי חייל (כמה חבל שלא בנח'יה..). אולי זה יעזור לך להבין יותר את העניין'.

ממלכת המלך ריליג'ו, קיץ דירנ'ז, פרס.

סערת רגשות ובכיות עצומות. זו האווירה של הממלכה כעת. בן המלך, הנסיך האהוב - פאנץ' - הולך לצאת למשימת רבת רבת שנים בממלכה רחוקה, בו מולך חבירו הטוב

קטע אותו המלך בחדות. אבא, אבל.. כן או לא? שאל המלך בפעם השלישית. הורדתי, נאלץ פאנץ' להודות, אך הבאתי תמורת זה חצי ממלכה בשבילך. 'אוי, כמה חבל - אמר המלך בקול חלוש- התערבתי עם ידיד המלך עד כמה אתה נאמן אלי.. והתערבותי הייתה על ממלכה שלימה...'

מוצש"ק כ"ג מנחם- אב. שבת 'עומדים בניסיון'.

'שמוליק, הבנת? הרבי יודע בדיוק מה שהוא אומר, ולכן אנו צריכים ללכת עם זה עד הסוף, גם אם נראה לך הכי משתלם שלא ללכת עד הסוף. וגם אם מישהו משכנע אותך שהרבי רוצה שלא, תדע לך שמה שהרבי רוצה זה בדיוק מה שהוא אמר בשיחות, ולא מה שמישהו אחר חושב. וממה שהרבי אמר בשיחות לא נזוז כהוא זה. והרבי אמר לנו 'לא להוריד את המעיל'- לא להוריד את חום ההתלהבות במשיח אפילו לא בקצת, גם אם הכי קשה!!'

'וואו' קפץ שמוליק, 'איזה יופי, עכשיו אני יודע מה לחשוב, מה לחיות, מה לפרסם, עם מה לצאת למבצעים. עם דבר אחד- מה שהרבי אומר הוא נצחי. 'הנה זה משיח בא'- עכשיו. וצריך לשגע את כולם יל זה, שכולם יצעקו, משיח, משיח, משיח!'. "100 אחוז" - התרגשתי גם אני- "ואז תחשוב איך לאחר שהמשימה תושלם ומשיח יבוא בפועל ממש, הרבי ישאל אותנו 'עמדתם בניסיון? עשיתם מה שהוריתי לכם?'

'כן!' קטע אותי שמוליק בשמחה, 'לא הורדנו את המעיל', לא זזנו מילימטר ממה שאמרת. רעבע אנו איתך תמיד, גם כשקשה, עד ההתגלות המושלמת, נאו! מיד! ממש!"

ראיתי על הפנים של שמוליק את ההחלטה הנחושה והבלתי מתפשרת 'אני יעמוד בניסיון עד הרגע האחרון!'

אני עושה עד הסוף". הזמן ממשיך, ובן המלך כבר מלא כולו בזיעה, ועוד מעט קט ועומד הוא להתעלף. 'פאנץ' מפטיר המלך 'הרחמים שלי גודלים, אנא הורד את המעיל, זהו סכנת נפשות, אם תמלא את בקשתי, אתן לאביך רבע מכל הממלכה שלי, אבא בטח ישמח'.

כאן נעצר בן המלך והחל לחשוב "אולי זה כן מה שנכון לעשות?" "אולי אבא לא התכוון ממש בכל מצב?". אך מיד עצר את עצמו, והרים את קולו- "לא, לא. אבא אמר וזהו". והמלך מפציר- 'שליש מהממלכה'. ופאנץ' ממשיך בעיקשותו- 'לא!' והמלך לא מוותר- 'בבקשה, זהו לטובתך, ואני אף מוכן לאביך חצי מהממלכה, כך שבסוף גם הוא ישמח'.

ופאנץ' כמעט ונכנע בעודו מהרהר- הרי לאבא יהיה ממלכה וחצי לו רק אסכים, בטח אבא לא התכוון להפסיד חצי ממלכה עקב מעיל אחד..

כאן עצרתי את הסיפור, פניתי לשמוליק, ושאלתי 'שמוליק, מה אתה היית עושה אם היית במקום פאנץ', בן המלך?' שמוליק לא ענה, והמשכתי בסיפור-

לאחר התחבטויות רבות, פאנץ' בן המלך החליט שכנראה חברו של אביו צודק, ואכן אביו לא התכוון למקרה זה, ואדרבה הוא ישמח לקבל חצי ממלכה. ובתנועת יד הוריד את המעיל. מחיאות כפיים סוערות נשמעו בקהל, ובן המלך קיבל שטר עליו חתום המלך, שחצי מממלכת בניבו עוברת לידידו, אביו של פאנץ', המלך ריליג'ו מלך פרס.

שנת ד'רפ"ב. פרס.

לאחר עשרות שנים בה בוצעה המשימה בשלימות, חזר בן המלך לאביו. אביו המלך קיבלו בחום ובפיו שאלה אחת- "בני היקר, הורדת את המעיל בהזדמנות כלשהיא?" אבא אתה לא יודע מה.. הורדת את המעיל או לא?

סודות

מפנקסו של המג"ד שולם ולישאנסקי

לא להוריד את המעיל!

נחליה טיימס

דיווחים מהשטח - כל מה שמעניין חייל...

ששששש ימות המשיח כבר כאן.. המ"ל שולם מזרחי נמצא משחק עם סיירת וכתתו חרבותם את משחק ההוייפצאך של משרד הפעילות.. ממש ימות המשיח וגר זאב עם כבש... סליחה.. תיקון טעות, היה זה המפקד שמואל שטיינמיץ שהתיימש מלחפש את הסיירת שלו לפעילות עוד מהלינת שטח.. כנראה עדיין ישנים...

דיווח מפאתי הטרקלין המושקע של משרד הלימודים על עומסים כבדים של חיילים, מתברר, שהמפקד סיגמן לקח חבילה גדולה מדי של צפנים מהחפ"ק של משרד הלימודים וחילק לכל חייל שילך להעיר את המ"פ סגל לפעילות בוקר.. אתם יכולים לנחש שכולם קפצו על המציאה...

שימו לב! זו אמנם רק שמועה, אך מטרידה במיוחד! המפקד שאער נמצא אחר חיפושים מרובים על גג המפקדה כשבידו האחת אווז את חוברת הלימודים ובידו השנייה אווז ביומן הקעמפ.. ובשאהג אדירה מכריז מי לה' אלי!! המפקד פוזלוב מנסה להסביר לו שהמכבים כבר ניצחו... אך ללא תועלת... המפקד שייבא הסביר שהוא אכן צודק המלחמה עדיין לא הסתיימה... יש עוד סיכוי...

הידעת?! המסריט הדגול שבהמשך הקעמפ התברר כאיש משמעת מדזופלם.. הינו אחד מענקי הזמר החסידי שבעיר אלרואוזומינסקי שברוסיה... אחח...איזה נחת..

המערכת מודיעה על ביקור מפתיעה שהולך להיות בשבוע הקרוב.. על ידי מספר אנשי צוות בכירים לכיתות הסיירות.. אנו מציעים להכין את התגים לכל מקרה ולהתאמן על עמידה במסדר הצדעה לרבי מתוך חיות חסידית.. אכן זו הודעה אמיתית..

אכן כן! שמעתם נכון... המג"ד שולם הוא האחראי למפלתם של חיילי פלוגת דורשים גאולה... לאחר שצחק במערכוני פלוגת "הגאולה בעולם" התברר שהוא א' מהסוכנים שלהם כדי להביא לניצחון שעורר מחלוקת... השופטים - אחר מידע חמור זה - החליטו לדון שוב את ניצחון המלחמה... המערכת תעדכן על החלטת השופטים...

(הוא ולדבר חברים טובים בדרך כלל..) ולפני שהגיב
לטענת הגנרל פתח בנאום חוצב להבות אודות י"ד כסלו

--

"י"ד כסלו זה היום! זה הכל! זה דור השביעי! זה
משיח!"

היה זה רק משפט הפתיחה של אותו נאום התוועדות
שנמשך כחצי שעה. המ.ל. מזרחי הסביר ודיבר על
מעלת היום, על החתונה של הרבי, סיפר סיפורים, קיצור
- דיבר על כל העניינים..

המ.פ. כהן לא היה יכול כבר להקשיב, הוא עצר בעדינות

התוועדות צוות | י"ד כסלו - החתונה של הרבי

- "איפה כולם?" שאל הגנרל דהאן בחוסר סבלנות.

השאלה לא זכתה למענה, כיוון שהיחיד ששמע אותה
היה מי ששאל אותה - הגנרל. וזה בגלל ש'כולם' עדיין
לא הגיעו.

- "זה לא יכול להמשיך ככה" החלו מתרוצצות
המחשבות בראשו הגדול של הגנרל, "מסכמים על
שעה, ורק השעה מגיעה, אבל האנשים המסוכמים לא
מגיעים".

אגב, אל תציעו לו להתקשר אליהם, הוא כבר התקשר.
זה לא עזר, הם לא עונים.

המזל שלו הוא שהרמב"ם היומי היום ארוך ומסובך, כך
שיש לו תעסוקה לעוד זמן המתנה ממושך..

עברה כבר שעה ושלושים ותשע דקות מהשעה היעודה
..1

הדלת נפתחה באחת, וקולות השירה והזמרה של הניגון
"שמח תשמח" נשמעו בחוזקה.

הם נכנסו יד על כתף יד על כתף, נראה שהם אחרי קצת
לחיים..

הגנרל, שהיה באמצע לעכל את המתרחש, נסחף חיש
מהר למעגל הריקודים החם.

לאחר דקות נכבדות של ריקודים התיישבו החבורה
סביב לשולחן, ועוד לפני שהגנרל הספיק להביע את
עמדתו, פצחו הללו שוב בניגון! הפעם זה היה "מהרה
ישמע".

המ.פ. אוריין והמ.פ. כהן לא יכלו להפסיק לנגן בלהט,
והמ.ל. מזרחי עבר למחיאות כפיים עקב שהצטרד קולו.
זה היה רק קולו של הגנרל דהאן שעצר אותם, "השעה
אחת ועשרים בלילה, אתם רוצים להתקדם לאיפה
שהוא?"

שקט הס.

הגנרל ניצל את השקט המתוח להביע את עמדתו,
"אנחנו סיכמנו להיפגש כאן לפני שעתיים בשביל לכתוב
התוועדות צוות ל'נחלה פור-אבר', ואתם מגיעים עכשיו
ושרים, מה יהיה?"

המ.ל. מזרחי תפס את רשות הדיבור מבין השלושה,

בוט נתונות

ההתוועדות החודשית

את שטף דבריו של המ.ל. הרועש, ואמר:

"אפשר לדבר על י"ד כסלו בלי סוף, אבל כל י"ד כסלו
נכנס במשפט אחד, משפט שהרבי אמר לפני שישים
ותשע שנים, הרבי אמר כך:

"זה היום שבו קישרו אותי עמכם, ואתכם עמי, וביחד
נתייגע ונביא את הגאולה האמיתית והשלימה, יעזור
ה' יתברך שנראה פרי טוב בעמלינו".

והחבורה הצעירה עדיין ממשיכה להתוועד בלהט על היום, על היום שבו נעשינו קשורים לרבי, היום שבו מתחיל שלב הגמר - הבאת המשיח בפועל!

- "תמימים!" היה זה קולו של ה.מ.פ. אוריאן, "נראה ששוב שכחנו למה התכנסנו כאן" ..

ה.מ.פ. היה צריך לסגן עוד כמה משפטים קולעים כדי לפרוש שקט על השולחן, אבל בסוף הוא הצליח - נהיה שקט.

"את כל מה שדברנו עד עכשיו" פתח ה.מ.פ. שלום (עם תנועות ידיים כמו שרק הוא יודע לעשות..), "אנחנו צריכים להביא -- לחיילים היקרים של נחל'ה קעמפ!"

לא באנו לכאן בשביל לשבת ולהתוועד בינינו על י"ד כסלו - זה אנחנו יכולים לעשות תמיד, באנו לכאן בשביל לתת את ההתוועדות הזאת לחיילים".

הפרצופים הנוספים בחדר הביעו הסכמה, והעיניים נישאו שוב.. אל ה.מ.ל. מזרחי.

ה.מ.ל. לא הסס, לקח כמה רגעי מחשבה, ולא לפני כחכוך קטן בגרון, פתח ואמר:

"חיילים יקרים! חיילי נחל'ה קעמפ!"

עברו מהקעמפ כבר ימים לא מעטים, אבל את הקעמפ אנחנו זוכרים לעולמים!

את החיות, האווירה, האש - לא נשכח לעולם! והכי חשוב, את התוכן של הקעמפ.. שכל פעולה, אפילו קטנה, שלנו מקרבת ומביאה בפועל גאולה שלימה!

והיום - י"ד כסלו, זה היום היקר לנו מכל, בזכות היום הזה זכינו שנהיה אנחנו אלה שנביא את הגאולה בפועל ממש.

אנחנו לא יכולים לתת ליום הזה לעבור כרגיל,

אנחנו חייבים! פשוט חייבים! לשבת עם עצמינו, בבית, עם החברים ולהחליט מה אנחנו עושים - משהו שעוד לא עשינו - להכריע לגאולה! במילים של הרבי - "וביחד נתייגע ונביא את הגאולה האמיתית והשלימה". וכמובן, זה יכול להיות דבר הכי קטן, אבל הוספה קטנטנה שלנו - תביא את ההתגלות של הרבי נאו ממש!

לחיים לחיים!

אתם מבינים?!" כמו צעק ה.מ.פ. הנסער, "היום הזה, זה היום שבו הרבי נהיה קשור למשפחת נשיאי הב"ד, וממילא נהיה הנשיא השביעי של הדור השביעי - הדור שיביא את משיח בפועל!"

ואנחנו - אנשי הדור השביעי נביא את המשיח ביחד עם הרבי!"

"ואוו" - זאת היתה התגובה הישירה של הגנרל דהאן. "יש לי צמרמורת שאני חושב על זה" פלט הלה את רגשותיו. "זה פשוט א-ד-י-ר! שממש אנחנו, הדור שלנו, הולכים להביא את משיח בפועל - מה שחיכו

אנו

נודע!

של צוות הקעמפ

לו חבריאת העולם! ומתי כל זה החל? היום! - אין ספק שזה יום בין הגדולים בחיים שלנו, זה באמת יום נדיר."

השעון כבר שם את פעמיו אל מעבר למספר שלוש

דמויות מהקעמפ, כי - צוחק מי שצוחק אחרון..

בבקשה או בהערה, קיבל תשובה אחת ויחידה - "אני עסוק". אך לשבחו של שמואל ייאמר, שתמיד אחרי כמה רגעים, הוא פנה לשואל והתעניין מה הוא צריך, ולא עזבו עד שהתמלא רצונו. פעם אחת אפילו פנה אליו המורה כשפגש אותו ברחוב, ושאל אותו שאלה מהחומר הנלמד, וכשקיבל את התשובה "אני עסוק" המורה התרגז, הוא פנה לשמואל ואמר לו "אתה לא חושב שזה מחוצף לענות כזו תשובה למורה?" - ושמואל מיד התנצל וענה בחכמה רבה על השאלה.

שמואל גדל והמצב רק החריף, לא היה ניתן לנהל איתו שיחה תקינה, בכל פעם שהיו מצליחים לקשור עמו שיחה, זה היה מחזיק לכמה דקות בודדות, אחרי זמן לא רב הוא היה נזכר שהוא עסוק, ואין ביכולתו להמשיך את השיחה.

עם הזמן השיטות הלכו והשתכללו, שמואל הבין שבאם הוא נמצא בשטח ולא עושה מאומה, ואומר לאנשים שהוא עסוק - זה מעורר גיחוך, אנשים שמים לב שהוא לא עושה כלום, ורק צוחקים עליו על זה שהוא אומר שהוא עסוק. לכן, גמלה בליבו ההחלטה, להעלים מהשטח מזמן לזמן, ולא לשהות בחברת אנשים בתמידות, כך - חשב הוא לעצמו, לא ישימו לב שאני לא באמת עסוק.

אבל, כאן התעוררה בעיה קשה... באם הוא לא נמצא עם שאר החברים, איך הוא יוכל לבקש מהם שיעזרו לו בכל מיני דברים? לפעמים קורה שאנשים קצת מתעכבים עם כל מיני בקשות שמבקשים מהם, ואם הוא לא יהיה לצידם בכדי

נחלת הר חב"ד, 9:30 בבוקר, משרדי הנהלת הת"ת:

דלת חדר המנהל נפתחה בפתאומיות, "אבא" - אמר שמואל מנגמי, "יש לי משהו מאוד חשוב לומר לך!" "לא כעת", ענה הרב מנגמי, "אני עסוק".

מאוכזב יצא שמואל מהחדר בציפיה להזדמנות הבאה, שבה אביו לא יהיה עסוק והוא יוכל לדבר ולספר לו את החוויות שעברו עליו היום.

למחרת ניגש שמואל לקיוסק, לקראת תחילת הלימודים בכדי לקנות סוכריה, אך המוכר היה באמצע לספור את מלאי הכסף בקופה, ולא יכל לענות לשמואל ששאל "כמה הסוכריה עולה". לאחר כמה פעמים ששמואל שאל ולא התיימש, ענה המוכר "אתה לא שם לב שאני עסוק?"!

עצוב ומבוויש הלך שמואל לת"ת, וכשנכנס לכיתה המורה היה באמצע לעשות רישום נוכחות, הוא התחיל להסביר מדוע הוא מאחר - בגלל שהמוכר עיכב אותו עם ספירת הקופה, כשהמורה מסמן לו שיחכה רגע. אך שמואל כמובן לא שם לב, והמורה גער בו "שמואל אתה לא רואה שאני עסוק?"!

באותו יום, גמלה בדעתו של שמואל ההחלטה, "כנראה 'עסוק' זו מילה של אנשים גדולים, אנשים חשובים אומרים כל הזמן שהם עסוקים" - גם אני יאמר לכולם שאני עסוק, וכך יחשבו שגם אני גדול וחשוב.

ואכן, מיני אותו יום, כל חבר שניגש לשמואל מנגמי

לפחות, עד יעבור זעם, והשליטה תהיה בידיים שלו.

בקיץ של שנה שעברה פנה מנהל הקעמפ משנה שעברה - מענדי ניסלביץ' לשמואל, ושאל אותו האם אתה מעוניין לנהל את הקעמפ הגדול בעולם - ה'נחל'ה קעמפ? על קצה שפתו של שמואל עמדה התשובה הקבועה - שעדיין הוא לא השתחרר ממנה "אני עסוק מידי בזמן האחרון", אך בשנייה האחרונה הוא עצר את עצמו. אם אני יענה שאני עסוק מידי, אני לא אקבל את ניהול הקעמפ... אבל מצד שני איך אפשר להיות מנהל מכובד בלי להיות עסוק...??

לאחר מחשבה והתלבטות קורעת, החליט שמואל מיועדנו שהוא הולך על זה - הוא הולך להיות המנהל של הדיי-קעמפ הגדול בארץ! בישיבת בירור עם אביו שי, ועם הגנרל לוי דהאן - הוא פתאום קלט, שהתפקיד של מנהל הוא לא תפקיד שמתעסקים בו 24/7, מידי פעם צריכים לבדוק שהדברים מתנהלים כסדרם. אך שמואל לא הי' מוכן אפילו לחשוב על כזה דבר, "מנהל בלי להיות עסוק וטרוד", "מנהל שמסתובב כל הזמן בשטח", "זה לא בשבילי" - אמר שמואל.

בליבו כבר גמלה ההחלטה, שהוא בקעמפ - ינהג כרצונו וכהרגלו, הוא יהיה עסוק, הוא יעלם מהקעמפ, הוא יבקש מהצוות במירסים בקשות "דחוף דחוף דחוף", והעיקר - לא יענה לטלפון...

אז מה אתם אומרים חיילים, מישהו ראה את המנהל שמואל בכל הקעמפ האחרון...? אולי הוא עסוק...?

להזכיר אותם ולהזכיר להם למלאות את בקשותיו - הם עלולים לשכוח מהכל!...

לאחר מחשבה מאומצת הוא הגיע למסקנה: אני פשוט אלחיץ את כל מי שאצטרך ממנו איזה משהו, כך שהוא בחיים לא ישכח!

באותו יום הוא הגיע לחבר שלו ואמר לו, "מענדי, תקשיב לי רגע, אני חייב דחוף דחוף שתעזור לי במשהו", והנה, - זה עזר, מענדי ניגש בזריזות ובלחץ לעזור, אך כשראה במה מדובר, לעזור לשמואל לבחור מה לאכול הערב, הוא קצת עיקם את האף... "זה היה כזה דחוף?" תהה לעצמו מענדי, אך שמר את מחשבותיו לעצמו.

שמואל ראה שהשיטה מצליחה, והוא לא ראה בה שום פגם, פעם אחד החברים ניסה להסביר לו, שכשהוא מבקש על דברים קטנים ולא חשובים ואומר שזה "דחוף דחוף דחוף", זה גורם שלא יתייחסו למה שהוא אומר ברצינות, אבל שמואל ענה לו בקצרה "אני עסוק", והלך מהמקום...

לאחרי זמן, שמואל קנה טלפון, וגם במצב הזה הוא לא עזב את תחביבו - הוא פשוט לא היה עונה בטלפון כמעט, עד שלהשיג אותו היה יותר קשה מלשוחח בטלפון עם נשיא ארה"ב. מפעם לפעם הוא היה מתקשר לאחד מחבריו ואומר לו "אני צריך דחוף דחוף דחוף משהו" - ומיד מנתק...

שמואל הגיע לישיבה, ושם הוא הבין שללא חברים הוא לא יוכל לחיות בצורה נורמאלית, ולכן הוא מוכרח לשנות מעט את סדר ההנהגה שלו, הוא יצטרך לצערו להפסיק את תחביבו הישנים - לומר "אני עסוק", להעלם, לבקש "דחוף דחוף דחוף", באופן זמני

4 עובדות שלא ידעת על המנהל שמואל

1. המנהיגות והניהול זה דבר שעובר בתורשה אצל המשפחה של שמואל, ידעתם שלא רק שמואל היה מנהל, אלא גם אחיו היה מג'ד קשוח ומנהל מאחורי הקלעים בקעמפ בארץ באחד השנים.
2. שמואל לא סיים את התפקיד שלו כשנגמר הקעמפ, מי שיזם והפיק את ההתוועדות צוות והתמונה בתשרי ועוד אלף ואחד דברים שקשורים לצוות ולחילי הקעמפ, זה היה הוא. תכבדו!
3. בישיבה מי שיוצא אחרון מהזאל-היכל הלימוד, בשעות הקטנות והמאוחרות של הלילה, זה בדרך כלל שמואל..
4. אתם יודעים למה לשמואל אין משקפיים? כי הוא מקפיד לאכול בכל יום לפחות 5 גזרים גדולים ומקולפים. תבדקו.

צוות הקולט

העיר פס, מרוקו.

"סלח לי יידידי, שמעת אולי על ה"קולטונים"?!"
שאל כתבנו עובר אורח שעבר ברחוב
באותה שעה.

אני מחפש אותם כבר שעות ארוכות בעיירות
הסמוכות ואפילו בחצי כדור התחתון...

ה"קולטונים"?! זעק העובר אורח, שהתברר
לאחר מכן ששמו 'ישראל'. והמשיך:

"אכן, זהו הצוות המפורסם ביותר של
העיר..." הוא לא עצר משטף דבריו, אלא
המשיך: "אתה בטח יודע שסבא שלי בנה
את כל העיר פס לבד, נכון?! הוא גם היה
הסופר של המלך..."

כתבנו נגיב בפליאה רבה: "פששש וואו ממש
יפה.. רגע? איך הוא בנה את כל העיר וגם
היה סופר??"

ישראל ענה בקול מדוד ושלינו: "ממש פשוט..
הוא היה כותב למלך ביד אחת וביד השנייה
מניח לבנים בצורה מדוייקת.."

"מה?!" התפלא כתבנו עד לשורשי אזניו,
אמות הסיפים רעדו מעוצם תמהונו, אך
לפתע שם לב לזמן שרץ ומיד חזר לטון
הענייני והמעשי: "טוב, בא נאמר שלא
באמת הבנתי... בכל אופן תוכל לענות
לי על השאלה ששאלתי, מה עושים כעת
ה"קולטונים"? והיכן אוכל למצוא אותם?"

ישראל הגיב כשפניו צהובות מהנאה:
"פששש ה"קולטונים".. אחח כשאני שומע
את המילה הזו זה גורם לי נחת כל פעם
מחדש... למעלה מחמישים שנה
שהצוות המסור נמצאים איתנו
כאן בעיר ומהווים כבוד
רב לכל אנשי העיר
פס.."

כתבנו
לא

הבין:
"אם
יורשה
לי לשאול
מה מיוחד
בהם?
לפי
תיאורך
נשמע
שהם ממש
כמו מלאכי
השרת!!!". עקץ
אותו כתבנו...

ישראל לא נשאר
חייב, וענה: "האמת,
שלפני שהם הגיעו
התפשטה כאן בעיירה

מחלת הפפיתוסאיזמינים איש לא
ידע על פתרונה אך לאחר זמן הופיעו
הללו כמושיעים ממש עם תרופת
פלא מיוחדת..." והמשיך בתיאור
נוסטלגי ארוך של המאורעות השונים
בעיר, ואיך גילו הקולטונים תושייה
פעם אחר פעם והצילו את כלל
הציבור.

שעון כתבנו כבר צווח ככרוכיא, והוא זעק
"טוב, טוב. אבל היכן אוכל לפגוש אותם?"

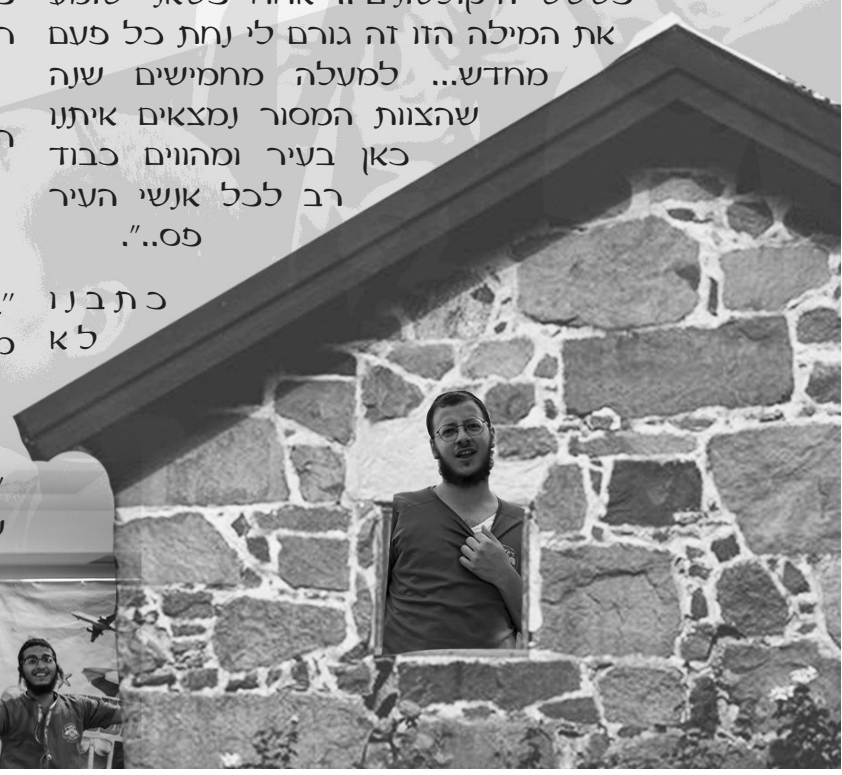
'חחחח' צחוק רחב התגולגל מגרונו של
ישראל, כשכוס הערראק שבידו נשפכה
כמו נהר גועש... אך בין פרצי הצחוק הוא
רק אצליח להפטיר את המילה הבאה... "ב
ח ל ו ם ! שם אולי תוכל לפגוש אותם,

התור הקרוב לפגישת פסגה נרגשת זו הוא
לעוד לפחות שנתיים!"

"ש נ ת י ם ? ? ? ? ? ! ! ! ! " זעק כתבנו.

"בהחלט". פסק ישראל בהחלטיות: "אנשים
מחכים המון זמן כדי להחליף עמם משפט
או שניים... בעיקר שניים..."

כתבנו התחיל לומר בהיסוס ובשקט:
"וואו, נראה שקצת נסחפתי עם התכנונים
שלי להביא את הקולטונים לנחל'קעמפ..."

כמה מהרבנים, בלונים, חברים, ממתקים, הוייפצאכ'ים, קולטונים, בעצם? כל מה שמסתיים ב'ים' נו? נרקוד שם בלי סוף כמו שאני אוהב. מה אתה אומר יפה לא?!"

"ישראל מספיק עם השטויות!!!"

אנחנו רק ביום הראשון של הקמפ! וכבר אתה חושב על ההתוועדות בחנוכה? חבל שלא חשבת על הנכד המדומיין שלך שיחגוג יום הולדת שנתיים לקנות לו איזה מתנה מהטרקלין של משרד הלימודים!" מענדי התאפק שלא לצעוק.

"האמת מענדי, שחשבת, וקנית לו חולצה של הוייפצאך רק אני מתלבט לגבי הגודל... טוב שאתה כאן, אני רוצה לשאול אותך מה אתה אומר על הגודל..." ענה ישראל ברוגע.

"לא! עצור! אתה לא יוצא מהמסדר, אוף! אני מקבל סחרחורת כשאני נזכר שאנו צריכים להיות יחד שבועיים שלמים... אני כבר לא יודע מה יקרה עד אז... מה יהיה הרעיון הבא שלך..." דמעות עמדו בעיני מענדי כשחשב על השבועיים הקרבים.

"טוב, תשמע, עזוב שטויות מה שהיה עם המפתח, אתה יודע שלא באמת התכוונתי לבדוק עם הברזל אמיתי בסך הכל לפני הקמפ ישבתי ללמוד עם המ"ל שולם מזרחי את חומר הלימודים שהרבי אומר שם איך שכל פעולה קטנה שלך יכולה לגרום לדבר עצום! כמו הפצצת אטום שבלחיצה אחת קטנה אתה יכול להחריב עולם שלם... וחשבת מה יכול להיות כבר עם ישבר המפתח... פעולה קטנה... תראה מה יצא מזה... פספסת את החתונה של אחותך כשנשארת לישון שם יומיים עד שבא הכבאי לפתוח את הדלת... אתה קולט את הכח העצום שיש לנו בלחיצה אחת קטנה!"

עכשיו הבנתם לאיזה מפקדים מסורים זכו סיירת ביהמ"ק השלישי...

לא מתבייש? לדבר ככה לסבא שלך?" קרא ישראל קולט בקול יגע מעייפות.

"תגיד, מה עובר עליך? יש לך זמן להצגות? המסדר התחיל, החיילים כבר נמצאים ואתה יושב ועושה הצגות של סבא זקן? אני כבר לא יכול עם כל השטויות והמשחקים שלך אוףף ישראל, באמת שזה כבר עבר כל גבול! לא מספיק שכבר יומיים כל הסיירת יושבת ולומדת מחוץ לכיתה בגלל הנסיון שלך לשבור את המפתח בתוך הצילינדר כדי לבדוק עם המפתח נוצר מברזל אמיתי... אתה יושב ומצחקק בחום היוקד של נחל'ה..."

ובא לא נשכח את זה שאמרת לי להגיע מירושלים עם סוודר, מעיל, צעיף, וכובע חם וכל מה שמחמם וללבוש באוטובוס... כי ממש קר בנחל'ה ואפילו היית מצונן... ושכחת שאתה יושב מתחת למזגן... לך לפחות יש בגדים קלילים של ברסלבר..." רטן מענדי קולטון בקול בוכים עצבני.

"האמת נכדי, שאתה באמת נראה לי קצת מקורר ולא מרגיש טוב..." המשיך ישראל בחלומו.

"די נו! קדימה! צריך להודרוז למסדר חיילים מחכים!" עכשיו כבר באמת התעצבן. ואז סוף סוף ישראל התעורר ורצו יחד למסדר. וישראל התחיל לקלוט שכל מה שהוא חשב שקרה לו במרוקו, זה היה רק חלום...

"שלושים שניות כניסת גנרל הצדעה לרמטכ"ל ביד שמאל..." נשמעה ההכרזה. בשנייה השלושים הם כבר עמדו שם.

"תשמע מענדול..." לחש ישראל באזנו של המפקד מענדי מאחורי המסדר... "אני יודע שאחרי שהקמפ יסתיים אני ממש התגעגע אל הסיירת האגדית שלנו... חשבתני אולי לעשות התינוקות גדוזה גדוזה בסיירת בחנוכה אפילו הכנתי שלט ענק והזמנתי

צוות הקולטונים

א דאנק!

סוף סוף אחרי חודשים ארוכים שבהם התעכבה התשורה המיוחדת המביעה את התודה העצומה לצוות הקעמפ, הגיעה התשורה שכולם ציפו לה- תיקי תפילין מיוחדים למבצע תפילין, עם ריקמה של השם של כל אחד ואחד.

זה הזמן לומר תודה ענקית לכל הצוות שהשקיעו בצורה יוצאת מן הכלל בכל דבר, ועשו הכל להצלחת הקעמפ.

חוזרים הביתה

כל חיילי הקעמפ המכריע המגיעים להתקהל בבית המקדש - ביתו של נשיא הדור 770, מוזמן להודיע על כך מראש למערכת במייל, וצוות הקעמפ ובראשם משרד הפעילות השוהים בשנה זו צמוד לביהמ"ק - בשנת ה'קבוצה' יארגנו לו קבלת פנים כמו שרק משרדי ה"הוייפצאך" הנחלאים יודעים לארגן.

"הקהל את העם"

חיילי המלך מקהילים את החברים בכיתה, את המשפחה, ואת השכנים ושולחים למייל המערכת תמונה של כינוס ההקהל שערכו. הכינוס יכול להיות הן בבית, הן בכיתה, הן בשיעור דבר מלכות ובכל הזדמנות אפשרית. שימו לב! הדיווח מזכה אתכם במענק מושקע ומפתיע שיישלח ישר לבתיכם.

המדור של החיילים

חדש! חדש! חדש! מהיום אתם מכינים את העלון! מערכת נחל'ה פוראבר נותנת את האפשרות להשתתפות בעריכת העלון המושקע. וזה בשני אופנים: א. כל חייל יכול לשלוח למייל המערכת שאלה על הקעמפ ולבחור איזה מהצוות יענה עליה... ב. כל חייל שייתפס בעדשת המצלמה כשהוא קורא את העלון, מסתובב עם התג של משרד הפעילות, או משתמש במוצר של משרד הלימודים, וישלח את תמונתו למייל המערכת, בל"נ תמונתו תופיע בעלון הבא.

מרכז העידוכונים של חיילי נחל'ה קעמפ

רדיו נחל'ה

מייל המערכת: NACHLEFOREVER@gmail.com

להפתעתי לא היה גבול, 'אתה בטוח? אנו כעת בזמן האריז"ל?' ובשלווה עונה לי לוי 'אכן, מה הפליאה?' ועוד לפני שהספקתי להגיב שאני מגיע מכמה מאות שנים אחרי, ראינו לפתע בקצה השני של השדה את האריז"ל נכנס במלוא תפארתו ואחריו תלמידיו הקדושים.

הסתכלתי כמהופנט על האריז"ל תוך כדי שלוי מספר לי שכך זה מידי ערב שבת. והנה, החלו התלמידים לשורר זמירות ופיוטי שבת, ועל האריז"ל ניכר שנכנס הוא לדביקות ובאוויר הורגשה הרגשה מיוחדת. נסחפתי באווירת ההתעלות והרגשתי שאני מתרומם טפח מעל הקרקע.

ופתאום, באחת, התנער האריז"ל משרעפיו ופנה אל תלמידיו- 'תלמידי, רצונכם שנשבות השבת בירושלים? ... את ההלם שבו קיבלו התלמידים ידיעה זו, אי אפשר היה לפספס..

אך הם מיד התעשתו וחלקם ענו- ודאי רבי! ומעטים אמרו- רוצים אנו, אך נשאל קודם את נשותינו..

על פני

צפת, שנת ד'תתצ"א

'א - נ - י

מ - ת - ר -

ס-ק' צרחתי בהיסטריה, והתחלתי שנשאבתי לתוך התמונה ואני נופל מאיפה שהייתי, במהירות עצומה, היישר לאדמה, שהחלה להתקרב אלי בצעדי ענק.. אך לקולי לא היה מענה..

אחרי כמה שניות של פחד לופת, נחתי באחת על מצע של עשבים רכים. נכנסתי להלם קצר תוך כדי שממשש אני את

כל אבריי לבדוק שאף אחד מהם לא נפגע, ולמראה הפתעתי גיליתי שהנני בריא ושלם ללא אף פגע. אט אט התחלתי להתעורר ולהסתכל סביבי ומרחוק היה נראה לי שרואה אני דמות המתקרבת אלי..

בחשש מה הסתכלתי לכיוון הדמות, וזיהיתי ילד שמתקרב לכיווני. הילד הגיע אלי ושלח בידידות את ידו בכדי לעזור לי לקום, וכשהתנערתי מבליל העשבים שנדבקו בי, הציג את עצמו בשם לוי. הסקרנות בערה בי ללא מנוח ולא התאפקתי ומיד שאלתי- היכן אנו? לוי ענה לי ברוגע 'אנחנו עכשיו נמצאים בשדה בקרבת העיר צפת בערב שבת, כשעוד מעט קט יגיע לכאן רבינו כ"ק האריז"ל הקדוש יחד עם גוריו-תלמידיו וכאן יקבלו הם את השבת מתוך שירה וקדושה'.

-סיפור מתח-

בין ע
ההכ

התחמקות
בעדינות
מתשובה, ולוי
הבין לליבי, ורק
אמר לי שכעת
הם מתפללים
קבלת שבת.

בקושי הצלחתי
להתנתק ולזוז
ממקומי, ולבסוף
התנערתי, התפללנו
יחד עם האריז"ל
ותלמידיו. ולאחרי
זה, לוי הזמין אותי
לביתו. צעדתי
בעקבות צעדיו
המהירים בין
סמטאות העיר
צפת. כעבור ככרת
דרך התרגלתי
לקצב, ובפתאומיות
עצר לוי, וכמעט
שמעתי בעקבותיו.
הוא הסתובב אלי וסימן
לי להיות בשקט, ושאלני-
'שמואל, האם אתה שומע?'

ועניתי בלחישה- 'מה?' ולוי
ענה בקול מהוסה- 'אני שומע
זעקות עמומות 'הצילו, הצילו'..
ופחד עז החל לחלחל לליבי..

המשך יבוא..

האריז"ל השתררה ארשת כבדה של
עצבות, והוא ספק את כפיו זו אל
זו ונענה: 'אבוי לנו! כעת היתה עת
רצון מיוחדת לפעול את הגאולה
וביאת משיח צדקנו, אך לא זכיתם..
באם הייתם עונים מיד כולכם פה
אחד לחיוב, היינו שובתים השבת
בירושלים הבנויה יחד עם כל ישראל
ומשיח צדקנו בראשנו.. אך החמצנו...'
הבטתי בפני האריז"ל, וראיתי את
גודל שברונו מההחמצה הגדולה..

הפניתי את מבטי ללוי וראיתיו מרים
מבלי משים אבן מהקרקע, בדקות
שעוד נותרו עד לכניסת שבת
ומעבירה בין ידיו.

ובאחת, ללא הכנה מראש, נפלה
בראשי ההכרה: 'וואו! בעצם כעת
זהו זמן גורלי, זמן ההכרעה, ממש כמו
בזמן האריז"ל! וכמו האבן הקטנטנה
שהכריעה בשנייה אחת את הכף,
כך מצווה אחת שלי יכולה להביא
גאולה לכל העולם'. ובלי ששמתי
לב יצאו המילים מפי בזעקה 'לא
אחמיץ את הרגע כתלמידי האריז"ל,
ואעשה כל מה שיידרש על
מנת לפעול ולהביא
את הגאולה!'. מתוך
ערפילי מחשבותיי
הרגשתי משיכה
בידי, התנערתי
מהרהורי ולוי
שאלני 'מה
צעקת?'

ח בהמשכים-

שבילי

רעה

מגילת חנוכה ה'תשפ"ב

**סיפור החנוכה
שנלקח מתוך...**

כולנו מכירים את סיפור חנוכה. היוונים הגיעו לארץ ישראל, כבשו אותה, הקימו בה מבני ספורט בידור ומשחק, ותרבות יוון נכנסה להמוני בית ישראל רח"ל. הם אף חיללו את בית מקדשנו טמאו את שמני הדלקת המנורה, ושמנו בהיכל צלמי עבודה זרה.

המכבים - יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, יצאו חלוצים מולם, מעטים מול רבים וניצחום בניסים עצומים. הם אף נכנסו לבית המקדש קידשוהו מחדש ומצאו פך קטן של שמן שנש נעשה בו ודלק שמונה ימים.

אך, בחפירות ארכיאולוגיות שנערכו לאחרונה באזור 'נחלת הר חב"ד' נמצאו מגילות היסטוריות עתיקות. במגילות התגלו פרטים היסטוריים רבים בנוגע לנחלקעמפ. אחת המגילות החשובות שהתגלו היא מגילה אשר מספרת את סיפור החנוכה מזווית קצת שונה.

הבאנו - לאחר דין ודברים רבים מול הרשויות - חלקים מאותו סיפור. הנה הוא לפניכם:

מגילת חנוכה ה'תשפ"ב:

"בשנת ה'תשפ"ב לכריאת העולם עלה המ"פ שלום אוריאן עם צבא חילותיו האדום, על הנחל קעמפ עם מטרה ברורה - להעביר חיילי הקעמפ על דעתם אשר יהיו נאמנים לחלוטין למשרד הפעילות. פעולות נבזות עשה והקים יחד עם יועציו הזדוניים המ"פ מיכאל כהן והמ"פ שניאור סגל, הם אשר יעצו לו כיצד להשתלט על הזירה".

נביא כעת ציטוט מתוך שיחת המ"פ אשר הובאה עם מרגל חרש:

"המ"פ מיכאל כהן: נקים להם מבנה מפואר, נקרא לו ה'קרעטשמע'. מבנה מפואר זה ישכון במבוא המרכזי אשר כל הנכנס בשערי העיירה יפעם ממראהו. החיילים יתרכזו בשעות הפסקותיהם סביב סביב לו ולא ישעו אל משרד הלימודים.

המ"פ שניאור סגל חשב להפיל החיילים התמימים בחולצות משונות אשר לא ראו אבותינו מימי קדם. על החולצות התנוסס לשם לכבוד ולתפארת שמו של משרד הפעילות "הויפצאך".

המ"פ שלום אוריאן הוסיף: נחלק להם שטרות כסף, לא כשטרות אשר חילקו עד עתה. לשטרות יקראו בשמנו "הויפצ'ק", ויחולקו לחיילים רק עם יוציאו גרונם בתפילתם וכו' עד אשר לא יישאר עוד גרונם שלם ללימודי משרד הלימודים".

השיחה המרושעת הזו הגיע אל משרד הלימודים ע"י המרגל הנ"ל. משרד הלימודים המועט ישב לטכס עצה:

"המ"ל מאיר אלטין: מורי ורבותיי! חייבים לעמוד מולם כצור החלמיש, נשיב לאויב כגמולו, לא יצא הוא חי ממערכה זו כמ"ש "ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם!".

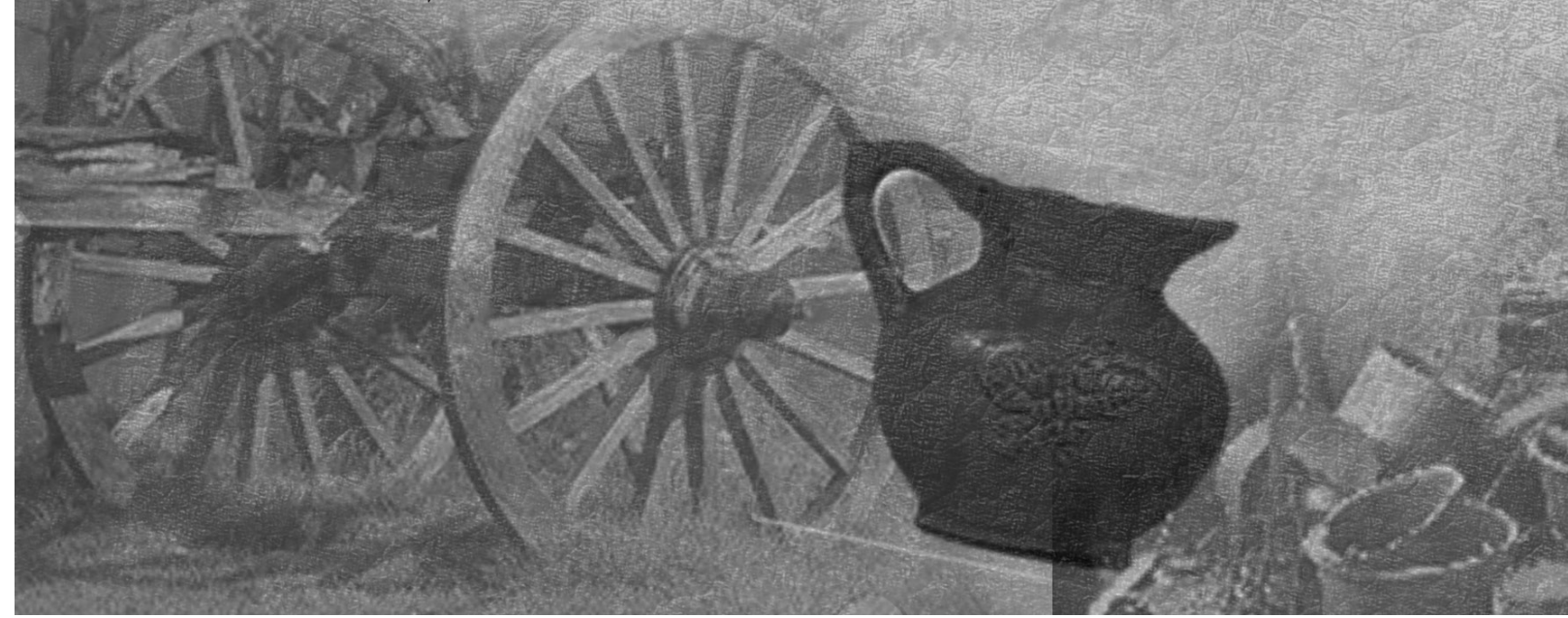
המ"ל שלום מזרחי: נכון מאוד! אך שאלה קטנה: למי אתה קורא 'מורי ורבותיי'? אמנם כאשר חושב אני על דבריך נראה לי שנעמיד לנו אדם נוסף, פעלתן יותר משנינו גם יחד, אדם זה יהיה לנו לעזר וכל אשר נאמר לו יעשה מבלי להתמהמה. אך כדי שתישאר למשרדנו תדמית ה'מעטים' לא ידעו הם אשר איתנו ולעזרנו הוא. כך נוכל להילחם.

המ"ל אלטין: נוכל לעשות זאת כשהוא יהיה מפקד ולא יידעו על משרתו הרמה.

אך ככל זאת מכיוון שאין לנו כל כך מקוריים נצטרך להשיב להם באופן בו הם נלחמים כמ"ש "עם עיקש תתפתל".

המ"ל מזרחי: נוכל אולי לעשות קיוסק כמותם. אך שם אחר משמות נביאים ראשונים נקרא לו, יחולקו שטרות כסף אשר יקנו בהם פריטים מלאים בשמות ש'זכריעו' את הכף ויעבירו את חיילנו חזרה אל חיק דעתם.

הקרבות היו קשים ומרים, כל צד ניסה לחזק את שלו. עד אשר באה התפנית בשבת 'עומדים בנסיון':

והנה, לאחר חיפושים נרחבים מצאו הם חייל קטן אשר הסתתר ימים רבים מתחת לבימת העץ, כאשר שאלוהו מדוע נהג כך ענה בקול בוכים שבתיקו מסתתר קלמר שקנה אצל חנווני ה'צופן הסודי', הפעילות רצו להרוס כל מוצר אשר סמל הלימודים מתנוסס בו ולכן הסתתר.

או אז לקח שופט ישראל הלא הוא השופט אנקווה בידו הקלמר והכריז על ניצחון ישראל ותורתו כאשר רואים את משרד הלימודים שורד אחרון.

או צהל עם ישראל עם המשורר והפורט בעוגב שמוליק ניסלוויץ', על שיד היהודים על העליונה.

ואז ...

המפקד איתן ישראל סיים את הסיפור- 'אה, מה אתה אומר על החלום שחלמתי הלילה?' וחברו המפקד מוישי גרינברג רק אמר- 'איזה חלומות מוזרים אתה חולם..'

ולמזלנו הרב התברר שכל הנ"ל שנמצאו מגילות ובתוכם הסיפור המוזר הזה, היו רק חלום שהוא חלם, שברור שלא היה ולא נברא..

"ויהי ביום המנוחה וישימו להם משרד הלימודים חוק ומשפט לנצח המלעגים על תורת ה', כשאל מול עיניהם הקרועות של האדומים הרימו משרד הלימודים זיקוקי דינור בדמות ציורי קלף מרהיבות עין של הכהן הגדול אשר ישרת בימים ההם לפני הקודש. החיילים לא הפסיקו להוציא גרונם ומרצם בשוועתם לקלפים אלו.

כשניסה משרד הפעילות לשקמם בחנמל ע"י סולמות וחבלים - גילו לתדהמתם שאין ראש החיילים איתם.

במוצ"ש היכו הלימודים מכה קשה באירוע מושקע במהלכו הקרינו במכשיר שלא שמענו מקדמונינו, הצגה אשר הכניסה בחיילים תוכן המכריע עוד יותר מה"הויפצאך". הפעילות החלו נבוכים ונאבדים.

ביום האחרון של הקעמפ פרצו הלימודים 7707 וסילקו הפעילות:

"ויהי ביום האחרון, פרצו המ"ל שלום מזרחי ותחתיו המ"ל מאיר אלטין והמפקד יוסל"ה לזין את שערי ההיכל הגדול, ועיניהם תרו אחר סימני הכרעה בודדים שישבו את נפשם. אך לתדהמתם גילו שהכל הרוס, על כל התיקים התנוסס ה"הויפצאך" על כל הנוצות, הנרתיקים, השמלות והכובעים התנוסס סמל משרד הפעילות. מרה הייתה הרגשתם.

חנה של חפיקה וחיון

חכר'אים FOREVER

הואג שרדנה זמן לא דברנו... ונלכח ממני להקשר אויך, האכטי אכגוב אך את החכב הזא ואג השלאה ליושג
ומחיקה על אויב מהרשטים האחרונים של הקחטה,

אגה בט זוכר, שמחל לפני להלכג אחרג אי בחיאים האלו מחל "חויטי", עז עכשיו היינו זוג, בקחטה מחל
זאוג, אסידלטיט ואווירה מיוזג, שאין בלום מקום אחר. בקחטה גיינו באווירה מיוזג, מחל כמו זאולה...
אבל עכשיו, "החלכג בקול נקז", "עכשיו מניע רגע האנה, הרגע זו אנו זעמים, האם לקעו לעצמינו אג כל
המיוג והאווירה מהקחטה, או ש... השארנו אגה האחר. האם נחליך להגפלו, אלווד, ללגן ולאכול כמו בקחטה,
נגעך אווירה אסידג וזאולג, או ש...".

זלילה אחרי הקחטה, ניסיג להירדם אך ללא הצלחה. גמיז רחטה באצני זעקע של החפיקה "עכשיו מניע רגע
האנה, הרגע זו אנו זעמים...". לא הצלחתי להבין, איך אצלי להחליך כך, לפעול הכרעה לגאולה ולמיוג מחכב
גאולה, כל השנה?! אין יוגר משרד אינודים, שיחל אג בגעון אסיד וזאולג, אין יוגר אג משרד הפעילות,
שיחל אג בנפאה אסידג ופעילות מלשיוג, האיפה אלכז אג המיוג כל התמן... החמכה למשוגג ומגעלעז

מאוד.

מגעלעז ומחכב למשוג, חויטי. עלת הר גז'.

חויטי! זו בדיוק הנקודה! אי אפשר לחיות גאולה רק בקחטה, צריכים להמשיך אג זה לחיי היום
יום שלנו. דווקא כשחוצרים לאתג חברים, לאתה כיגה, אפילו עם האחים והשכנים בהניין...
שכואם יכאו ויכירו שאתה חיי ש הרבי, חיי ש גאולה, חיי הנח'קחטה! ומחילא, זה ישפיע עליהם
שיחיו גם הם מחכב ש גאולה.

ובדיוק כשהיא זה הוקמה מערכת נחלה פוכאה! שבאמצעה נכא להמשיך אג החיות של
הקחטה אמך השנה כולה! העלונים, השבטג עם הסייג מחבגי המערכת שיחמ
מהחפיקים, כל זה יכום אך להמשיך ולחיות מחכב ש גאולה, ולהמחיד ולהכריע ככל פעולה
קטנה במשך כל השנה כולה!!

שלך, החפיקה מענד!

הפינה של משפחות

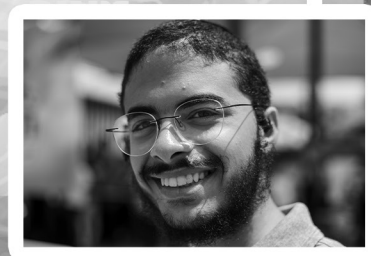
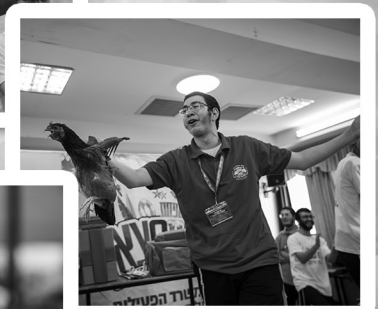
השפעת הקפצה לשוואר

חידת החידות

איך מיכאל ושלוש הצליחו לשכנע את המ.פ. שניאור סגל להיכנס לשלישיית ההויפצאך?

1. באחד הלילות הם הגיעו לחדר שלו עם בוקסה בווליום גבוהה שניגנה את הסיסמה של הויפצאך, ואמרו לו שעד שהוא לא מבטיח להם שהוא מצטרף אליהם הם לא יכבו ויתנו לו לישון..
2. כשהוא נתקע בגלל הגובה העצום שלו בקן של יונים שהתעצבנו והתחילו לנקר בו כדי שיצא והוא לא הצליח, אז בדיוק שלום ומיכאל עברו שם, והם הסכימו לשחרר אותו רק בתנאי שהוא מצטרף אליהם, והוא נאלץ להסכים בליט ברירה..
3. בכלל הוא רדף אחריהם מצפת עד לנחלה ברגל (!), כדי שישכימו לו ברוב טובם להצטרף אליהם!

בקעמב היה נראה שלכל איש צוות יש רק חפקיד אחד. אך מהתמונות מסתבר שלכל אחד היה כנראה עוד חפקיד.. תוכלו להתאים בין החפקיד לאיש צוות שבתמונה?

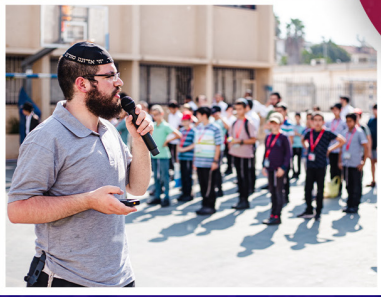
- ליצן הצוות
- שן הקצאם
- לוכד התרעוטים
- המא"צ הקשוח

גלריית התמונות של נעלה FOREVER

היום שילשי